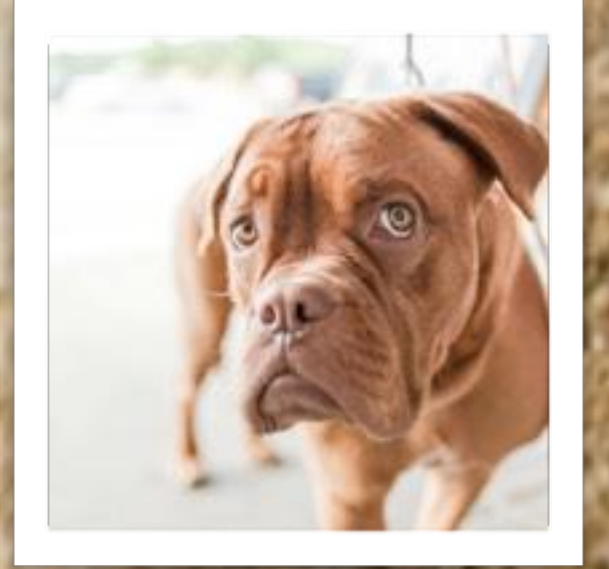

Şubat 2017

Farfara

**Sezgin Kaymaz'la
maceradan sırra,
aşktan ölüme,
hayattan hayata**

En sevdiğinize emanet olun!

**Türk edebiyatının özgün kalemi Sezgin Kaymaz ile
birkaç saat geçirelim mi? Hayat hikayesi,
röportajları, romanları, hayvanat aleminden tüylü
arkadaşları, her cinsten ahbabı ve April
Yayıncılık'tan çıkan yeni romanı **Farfara** ile...**

Sezgin Kaymaz'ı sevenlerin mecmuası

Sezgin Kaymaz

ESERLERİ

**Uzunharmanlar'da Bir
Davetsiz Misafir**
(Roman, 1997, İletişim)

Geber Anne!
(Roman, 1998, İletişim)

Kaptanın Teknesi
(Roman, 1999, İletişim)

Lucky
(Roman, 2000, İletişim)

Zindankale
(Roman, 2004, İletişim)

Sandık Odası
(Hikaye, 2005, İletişim)

1962'de Sinop'ta doğdu, herkes ağlasın diye beklerken gık demeden öldü, anneannesi üstüne tülbentini örtüp dua okurken bir daha doğdu, ağlamaya o zaman başladı.

Babası, annesini ve beş çocuğunu terk edip giderken o henüz üç buçuk yaşındaydı; beş kardeşin en küçüğü.

Annesi devlet memuruydu, ebeydi, Sabiştir, tayini çıkınca topladı çoluğu çocuğu, bunu da aldı tekne kazıntısı olarak; Konya'ya götürdü. Bu da çok zeki bir çocuktur; zamanın Maarif Koleji'ne girdiydi, fakat okurken okurken okulun adı değiştiği için Konya Anadolu Lisesi'nden mezun oldu. Başladığı hiçbir okulu bitirememesinde bu travmanın etkisi olduğu söylenir.

Nitekim, Ankara Hukuk Fakültesi'ne girdi, ikinci sınıftan terk etti, arada 19 Mayıs Spor Akademisi'ne girdi, hiç başlamadan terk etti, devâmen Hacettepe Üniversitesi İngilizce

ESERLERİ

Medet

(Hikaye, 2007, İletişim)

Ateş Canına Yapışsın

(Roman, 2008, İletişim)

Kün

(Roman, 2013, İletişim)

Deccal'ın Hatırı

(Roman, 2014, İletişim)

Kıyas

(Roman, 2014, İletişim)

Bakele

(Hikaye, 2015, April)

Şon Şura

(Roman, 2015, April)

Bugün Bize Kim Geldi

(Hike, 2016, April)

Farfara

(Roman, 2017, April)

Dilbilimi Bölümü'ne girdi, Türkçe dersini veremediği için son sınıftan terk etti, en nihâyet Hukuk Fakültesi'ne geri döndü ve fakat onu da bu sefer üçüncü sınıftan ve bir kere daha terk etti.

1976'dan itibaren oyuncu ve teknik direktör olarak hentbolla uğraştı. Çeşitli kulüp takımlarını ve bütün kategorilerde milli takımları çalıştırdı. Hentbol Federasyonu Teknik Kurul Başkanıydı, gene terk etti.

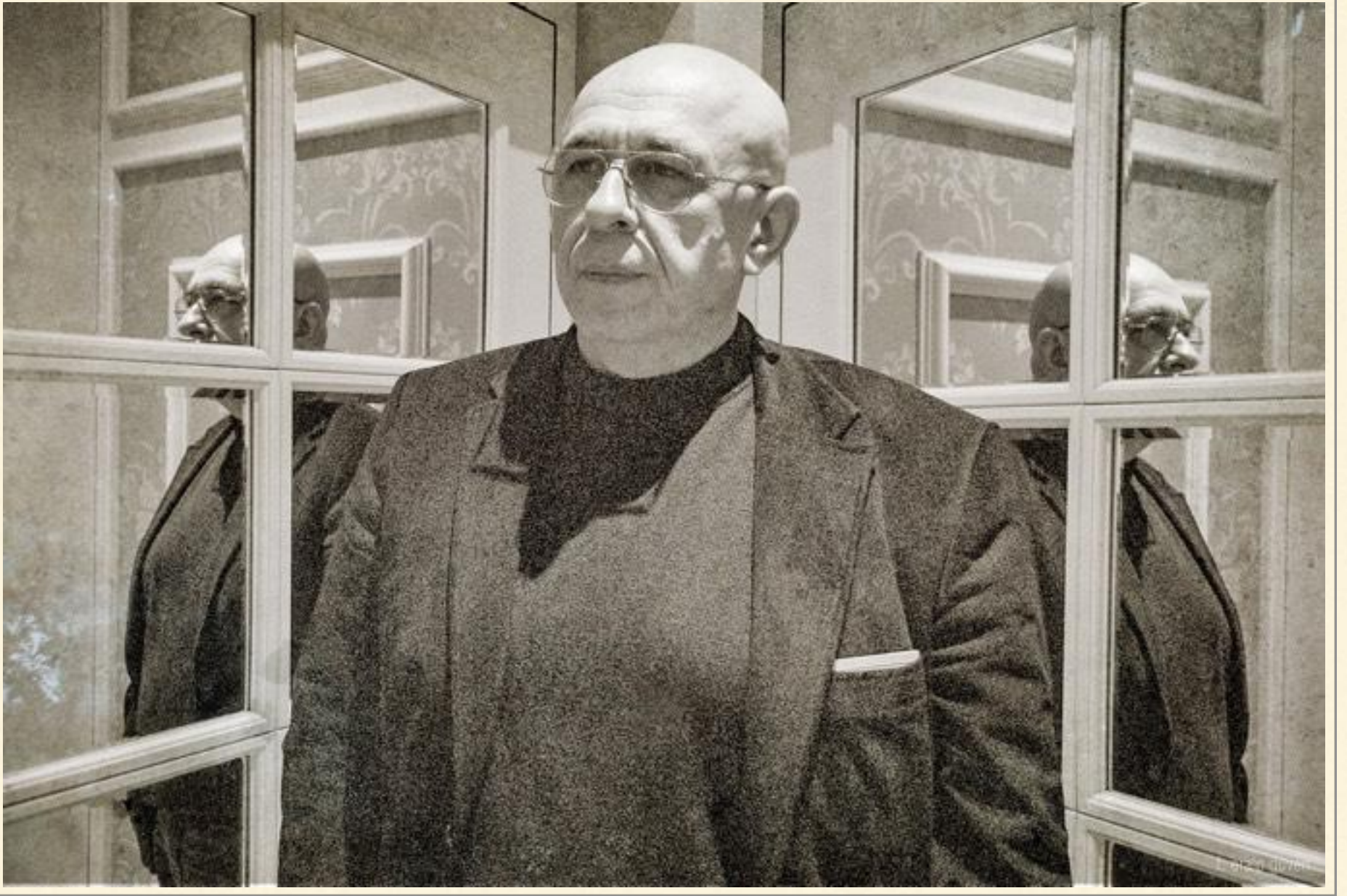
2006'da Türkiye Voleybol Federasyonu'nda İcra Kurulu Koordinatörü oldu, 2012'nin sonlarına doğru onu da terk etti.

2015'te de İletişim'i terk etti, April'e geçti. Sinirini bozmazlarsa onu terk etmeyeceğini söylüyor.

Daha da yazıyor. Yazmayı terk etmeyecek, Hülya'yla beraber evde baktığı on dört baş evlâd-ı hayvanatı terk etmeyecek, Hülya'yı terk etmeyecek. Sevdiklerini asla terk etmedi çünkü.

Mektupkardeşleri için posta adresi bile var:

sezgin.kaymaz@gmail.com

Farfara

HER SÖZ KATALİZÖRDÜR

İnsan olsun, hayvan veya eşya olsun, her şey her şeyi, herkes herkesi başkalaştırır. Ağızdan çıkan veya çıkmayan her söz, yapılan veya yapılmayan her iş bir katalizördür, hayatın kimyasına dahil olur ve bütün seyri değiştirir. Bu değişimde bütün varlıklar eşit söz sahibidir. Bunu görebildiğim için kendimi çok şanslı sayıyorum.

Charles M. Schulz der ki mutluluk sıcacık bir köpek yavrusudur.

Hisarlı Ahmet der ki dünya dedikleri bir gölgeliktir.

Neşet Ertuş der ki bu oyun havası değil ya, düğüne giden oynar. Akli yetenler bu sırrı anlar, akli yetmeyenlerin kusuruna bakılmaz.

Misket mızrak, bozlak çatlak bir roman...

Ankara kocaman bir patlak kâse, onlar da ateşini almış patlamış mısır, o yana bu yana sıçrayıp duruyorlar.

Luki'nin romanı bu. Veya Madonna'nın veya Lucky'nin; itin tekinin.

Ne anasının başı kurtulduydü belâdan ne de yavrusunun kurtuldu. Ne anasının ağına düşenler kurtarabildiği

FARFARA OKURU MUTLU EDECEK BİR ROMAN

Sevincin de kederin de başka başka hâlleri, formları vardır; bana sevinç veren şey size hüznü verebilir. Ve denklem genellikle de böyle işler. Bütün insanlığın aynı anda sevindiği şeyler çok azdır. Mutlaka biri üzölmelidir ki bir diğeri sevinir. Farfara, bana kalırsa herkesi aynı anda sevindirecek, mutlu edecek bir roman.

Üzölmeye, kederlenmeye, hadi indirim yapalım, azıcık da olsa hüznölenmeye yer bırakmayacak kadar oynak, kıvrak. Neşeli bir Ankara turu bekliyor okuru.

Romanın dokusunda alttan alta zölfiyâre dokunup "tüh, vah" dedirtecek hüznü potansiyeli hep var olmasına rağmen, gene de hüznölemeyecek hiç kimse; kimsenin burnunun direği sızlamayacak.

MODA OLAN SOSYALLİĞİ YAPMIYORUZ

İnsanlara kapalı değiliz. Ama moda olan sosyalliği de yapmıyoruz.

yakasını aşktan, ne yavrusunun ağına düşenler kurtarabildi. "Al sana bir yavru köpek. Oynaş, eğleş!" deyip verdi Allah bunlara bir yavru köpek, o yavru köpek de tuttu bir güzel oynadı alayıyla.

Mücellâ... Tahsin Bey'in kaybıyla yıkılan, kendini uykuyla iyileştirmeye çalışan, sitemkâr sır küpü bir Ankara hanımefendisi.

Gidip gidip bir milyoncuca yazılan, Kocabeyođlu Pasajında ne kadar döküntü tişört, defolu pantolon varsa toplayıp toplayıp gelen, dibinde mis gibi grosmarket dururken pazar pazar dolanıp yemek yapmasını bilirmiş gibi evi ucuz sebzeyle dolduran, Olgunlar'ın korsan kitabına, Yüksel'in uyduruk kol saatine meftun Bûse. En sinirine giden şey: her şey!

Kemalettin... Kir pasak içinde ikide birde bitli horozlar gibi Buse'nin üstüne hoplayıp "Hadi beste yapalım canoş!" diye sulanan beceriksizler kralı.

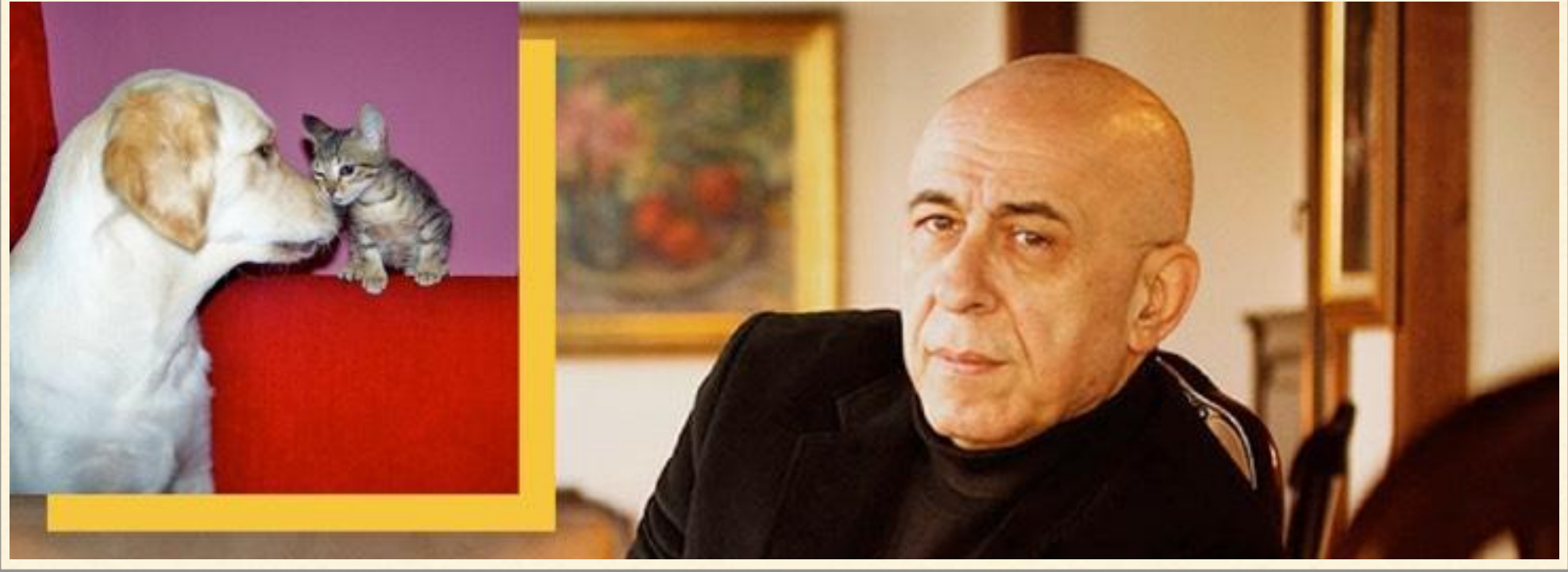
Zil kapı tanımaz taksiciler, belalı Batıkent efrâdı, içi dışı sevgi kokan yosmalar, tutkulu Ankara bebeleri. Ve âlemin hayatını değıştiren pas lekeli, sivri kafalı, rugan gibi bir yağlı kayış. Luki. Anasının kızı işte.

Maceradan sırra, aşktan ölüme, hayattan hayata bir roman: Farfara.

Şu çocuk bahçesinde oynayıp duruyoruz hepimiz, koşup gideceğiz annemiz çağırınca.

Ne yapalım, emir büyük yerden, çağıldın mı gideceksin.

O güne kadar, yapacak bir şey yok, oy farfara farfara!

1

“Görmeyi başarabilirsek, geri gelir masumiyet...”

Farfara

Lucky mi sizi bırakmıyor, siz mi Lucky’i terk edemiyorsunuz? Lucky’yi bir roman kahramanı yapan şey ne? Üstelik ‘hayatım roman’ diye düşünmedi de hiç...

Kimse kendisinden fazlası değildir, ama çok kimse bunu bilmez. Lucky biliyordu; ona göre davrandı hep. Ne istiyor ne bekliyorsa yekten istedi, belli etti ya da hiç utanmadan, yasak masak dinlemeden gitti kendisi aldı, sana bana laf bırakmadı. Ne birine minnet etti ne bir başkasına müdanaa, ne kirinden pasacağından utandı ne şaşkınlığını zayıflığını saklamaya kalktı, ne sevgisinin üstünü örttü; "Sen oysan ben de buyum işte!" dedi. Ama bununla da kalmadı it; "Bak çok matah bir şeymiş gibi caka satıyorsun falan ama, sen de aslında aman aman bir tip değilsin yani. Bi sakın ol, bi kendine gel!" deyiverdi yüzümüze. Bence Lucky'yi Lucky yapan bu: Kolay kolay olamadığımız şeydi o; sadece kendisiydi.

Hayvanların dünyasını hem seviyorum hem de açıkçası orası bana daha ait olduğum bir yermiş gibi

geliyor, çünkü ne yalan dolan var ne maskeler, roller... Kimin ne olduğunu hemen görüyor insan. Peki ya siz ne buluyorsunuz orada, neden seviyorsunuz hayvanları?

Maske yok, rol yok, yalan dolan yok, hile hurda yok, neyin ne, kimin kim olduğu belli, başında ne isen yolun devamında da osun, sonunda da o. Nedir bu? Hayvanların dünyasında ne bulmuş olabilirim? Biliyorum ne bulduğumu. "Aşk kuvvetli bir tutkudur, gelir geçer, söner gider, esas olan sevgidir, saygıdır, falan filandır!" deyip bilgiç bilgiç ahkam kesenlerin asla bulamayacağı bir şeydir bulduğum. Aşk'tır.

Romanınızda insanların rolü ne?

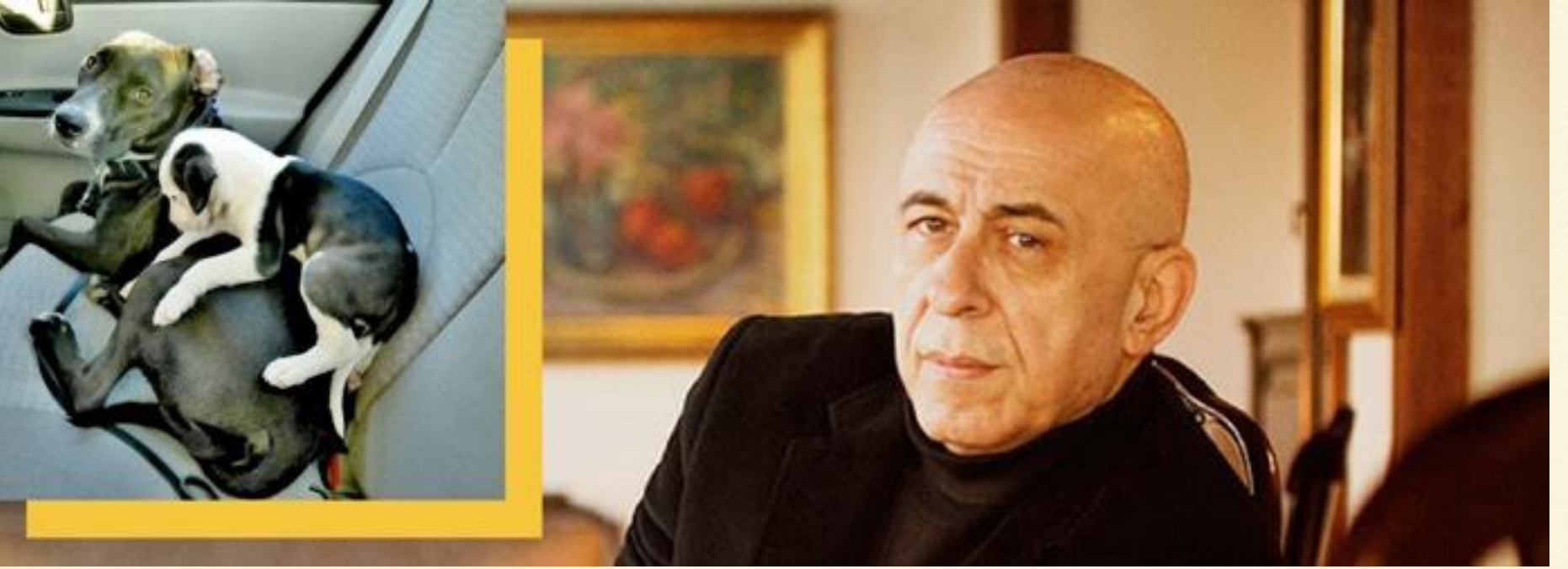
Onlar, en ummadıkları yerden yiyorlar darbeyi; en havalısının burnu yere sürtülüyor bir güzel. Sürten de hiçbirinin patronu değil, müdürü değil, "bir büyüğü" değil; hepi topu bir it. İnsanların bu romanda rolü bu işte: "Sillenin nereden geleceği belli olmaz!" diyorlar. Bütün replikleri bundan ibaret.

"Kim kendini bana açarsa kahramanım o oluyor" demişsiniz. O süreç nasıl ilerliyor? Bunu galiba size bir biçimde hep soruyorum siz de her seferinde tam olarak anlatamasanız bile dinlemeye, okumaya değer şeyler söylüyorsunuz. Gene sorayım...

Gene tam olarak anlatamam kesin. Ama deneyeyim. Plansız programsız, geldiği gibi yazıyorsan nasıl açıklayabilirsin ki o süreci. Geliyor işte. Bir adam çıkıyor bir yerden, bir kadın çıkıyor, bir hayvan çıkıyor, başlıyorlar yaşamaya. Kimi gülüyor kimi ağlıyor, kimi söylüyor kimi dinliyor; ben de bakıyorum bakıyorum, işlerine hiç karışmadan seyrediyorum seyrediyorum, ondan sonra da ne yaptılarsa yazıyorum gitsin. İlham desem inanır mısınız? Ben inanıyorum. Esastan da ilham sanki.

Nasıl hep gülümseyebiliyorsunuz? Yani kitaplarınız anlattığınız hikayeler de hep iyi tabiatlı... Karanlık varsa bile şenlikli, gırgır yanları oluyor...

Öyle çünkü. Neler neler yaşadık saç baş yolduran, şimdi dönüp baktığımız zaman "Amma da salakmışız!" deyip kıkırdıyoruz. Üstelik sırf o yaşadığımız acılara, başımıza gelen bir zamanların felaketlerine değil bu dalgacı gülüşlerimiz; aynı zamanda saç baş yolan hallerimize. "Niye ağladın ki sen?" deyip deyip gülüyoruz işte. Hayat dövdüğü zaman bile öpüp okşuyor, gıdıklıyor oramızı buramızı. Bunu ancak araya uzunca bir zaman girince görebiliyoruz. Mesele, sırtımıza sırtımıza inen iki kamçı darbesi arasında kafamızı bir ancık olsun kaldırıp o kamçıyı vuranın aslında ne kadar komik, zavallı ve salak olduğunu görebilmek. Çoğumuz kafamızı

kaldıramadığımız, "Anam sırtım, anam belim!" diye bağırap durduğumuz için bunu beş on sene sonra görüp gülüyoruz; ben alışmışım galiba, aynı anda gülüp ağlayabiliyorum. Hayata kendini aç, bir kere olsun "Gel, ne olursan ol gene gel!" de, sen de gülersin ağlayacağına.

Umutsuzluğa kapılıyor musunuz hiç, dünyanın hallerinden, insanın insana, insanın hayvana ettiklerinden, her şeyi bilir sanmamızdan, kendimizi dünyanın en üstünü sanmamızdan?

Elbette. Genel bir umutsuzluk hali içinde yaşıyorum dersem abartmış olmam. İki sokak altımızdaki bir müstakil evin yıkıntısında daha gözleri yeni açılmaya başlamış dokuz bebek köpek vardı; gidip gelip bakımlarını yapıyor, karınlarını doyuruyor, aşılarını falan vurduruyorduk. Tek arzumuz, onların da yaşamaya hakkı var, yaşasınlar. Bir gece "insanın biri"

çuvala doldurup boğmuş sekizini. Biz sadece bir tanesini kurtarabildik. Evinin önüne sokak kedileri için mama, su koyan mahalle sakinlerinin konu komşudan dayak yediğini görüp duyuyoruz televizyonlardan E, o zaman hani umut?

Ama insanlardan söz ederken "masum olmayan yok" demişsiniz. Kötülük edenler neden yapıyor bunu o halde? Neden yalan söylüyor, ayrımcılık yapıyor, gıybet ediyor, katlediyor?

Rakel Dink, "Bir bebekten katil yaratan karanlığı sorgulayalım!" demişti. Kastettiğim masumiyet bir caninin cinayet anındaki masumiyeti değildir; öyle bir şey yoktur. Ben Rakel Dink'in bir tek "Bebek" sözüyle ansiklopediler dolusu tasvir ettiği masumiyeti kastediyorum. Hepimiz bebektik, hepimiz masumduk; canavarlığı ne zaman öğrendik biz? Hadi öğrendik...

Bu bir zamanlar masum olduğumuz hakikatini değiştirebilir mi? Ya da bir zamanlar masum oluşumuz, bugün canavar olduğumuz hakikatini? Dediği gibi Dink'in, işte bunu sorgulamamız lazım. Sorgularken de karşımızdaki canavara oldum bittim canavar gözüyle değil, bir zamanlar masum da olan canavar gözüyle bakmamız. Bu onu mazur göstermez elbet, ama bizim de burnumuzu iyi bir sürter duvarlara. Değil mi ki bir yerlerde birileri araya girip o bebeğin masumiyet kodlarıyla oynadı; dünya alem de oturup seyretti. Kim o dünya alem? Bugün o suçluya "suçlu", bu katile "katil," şu canavara "canavar" diyen akıllı uslu adamlar değil mi? Niye seyrettiler o zaman?

“Sana kötülük eden tanrıdır, ona şükran duymalısın” diyen Jung’a katılır mısınız? Başımıza gelenler öğretir mi, öğretirse ne öğretir?

Bir ölçüde katılırım. Başımıza gelenler bir dolu şey öğretir bize. Dokunulmaz olmadığımızı, vazgeçilmez olmadığımızı, zannettiğimiz kadar mühim adamlar olmadığımızı. En kalantorumuzun kan uykusunu haram eder bir sivrisinek; bir minnacık mikrop "Küçük dağları ben yarattım!" diye kabara kabara dolaşan bir adamın sırtını yere çalar. Kötülerin zahiri alemdeki rolleri budur: Kaf Dağı'ndaki burnumuzu düz ovaya indirmek.

İnsanoğlu, kızı masumiyetini yeniden kazanabilir mi sizce?

Bebeklerin masumiyet kodları kırılıp kötülük bilmeyen ruhları canavarlığa doğru yeniden programlanırken seyirci kalmazsak, ancak. Bugün "Bana nesi? Bana ilişmiyor ya!" demeyi menfaatten sayıp başkasının ocağını yıkan, canını yakan bir kötülük gördüğümüz zaman başımızı öteye çeviriyoruz ya... Aslında menfaatimiz tam tersini yapmayı gerektiriyor. Sintir sintir, uyuz uyuz yanından geçip gittiğimiz her bela bir gün karşımıza çıkıyor çünkü. Ya bizim karşımıza çıkıyor, ya çoluk çocuğumuzun. Menfaatimiz başımızı çevirmekte değil, bilakis tam da o yana bakmakta, görmekte. Görmeyi başarabilirsek yavaş yavaş geri gelid masumiyet.

Niye yazıyorsunuz?

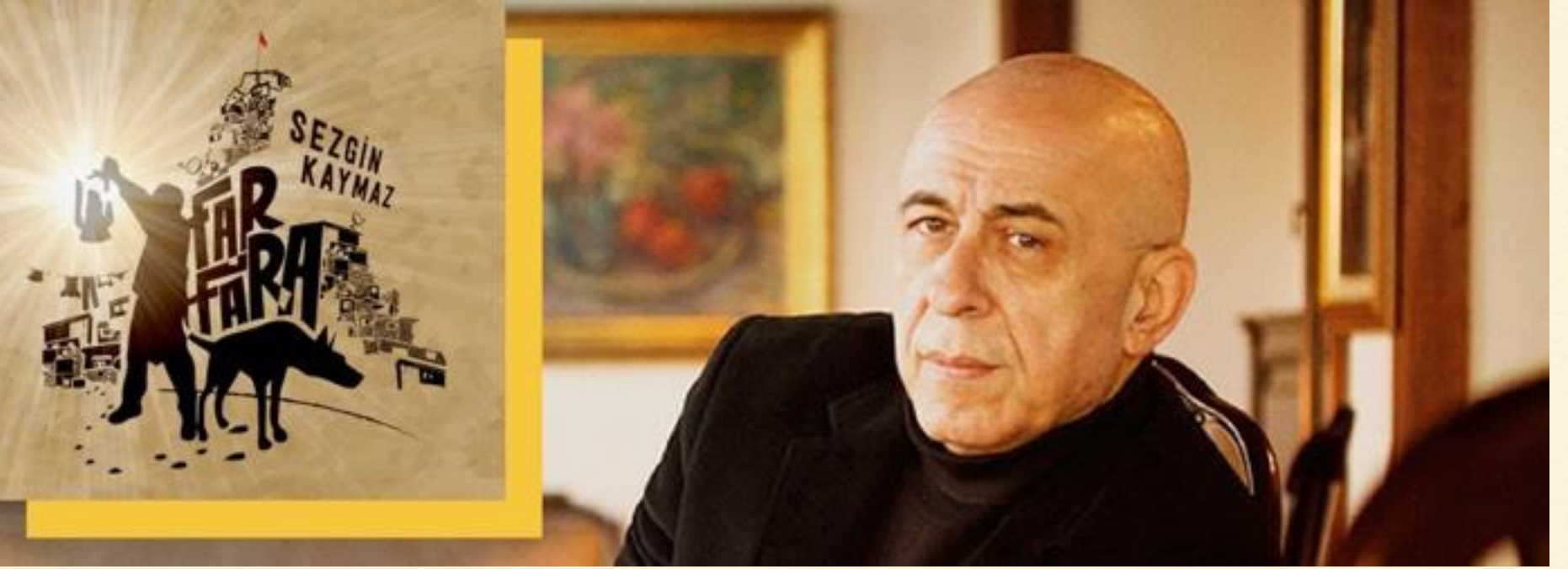
İçimden geliyor. Yazmaya sığınıyor gibiyim; öyle hissediyorum.

Peki biz niye okuyoruz?

Neyi? Benim yazdıklarımı mı, yoksa her neyi okuyorsak onu mu?

İkisi de diyeyim...

İki durumda da cevaplar muhtelif ve de muhayyer. Bugün öğrenmek için okuyoruz, yarın anlamak için, öbür gün keyfimiz için, devrisi gün vakit öldürmek için. Tüm bu sebeplerin tek bir ana sebepten

kaynaklandığını düşünmek, hatta buna iman etmek istiyorum ben: İhtiyaçtan. Yüzeydeki sebep ne olursa olsun, alttan alta bir şey, okumaya muhtaçsın, okumak mecburiyetindesin diye dürtüklemeli bizi. Muhtacız çünkü. Dostoyevski ne güzel demiş: “Okumak barbarlığın sonudur.”

“Mutluluk sıcacık bir köpek yavrusudur” diyen adam, ne diyor?

"Şu hayatta sadece bir tek şey için garantin var!" diyor. "Bir köpek yavrusuna yuva oldun da evirip çevirip sevmeye başladın mıydı hayatında can sıkıntısı kalmayacak." Birine köpek yavrusu olur bu tılsım, bir diğerine kedi yavrusu. Ama ille de olur.

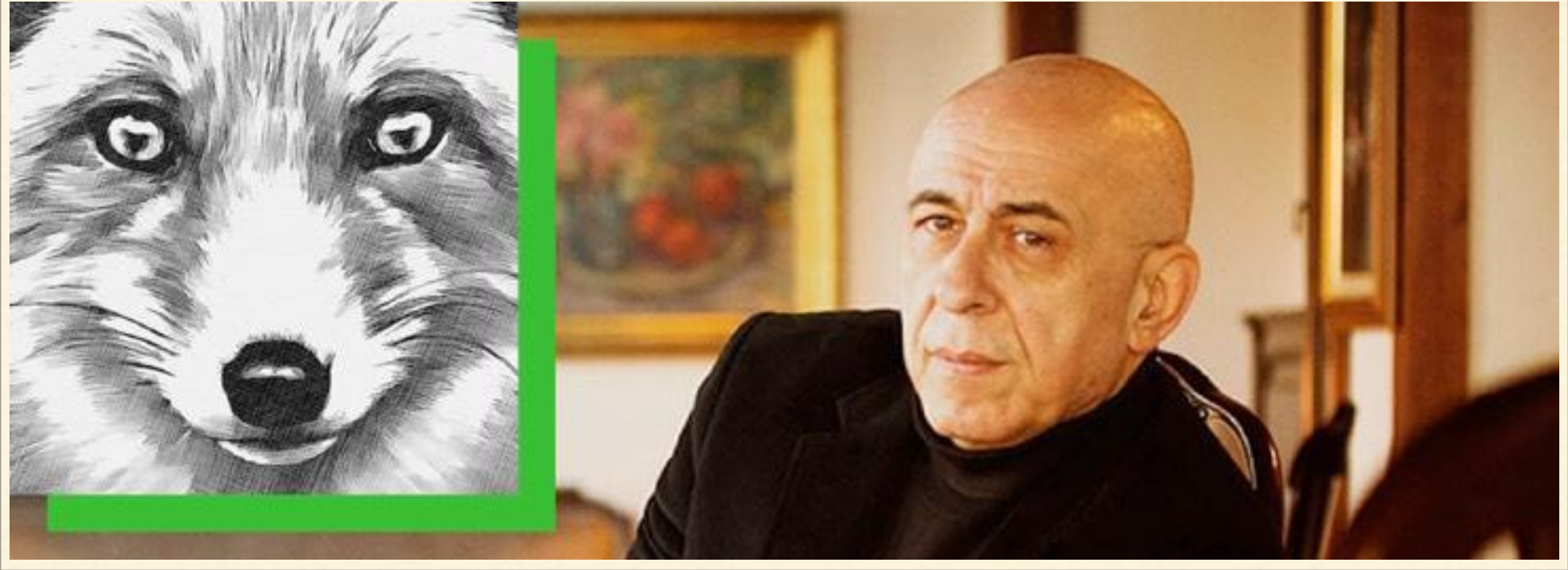
Peki ya “Bu oyun havası değil ya, düğüne giden oynar. Akli yetenler bu sırrı anlar, akli yetmeyenlerin kusuruna bakılmaz” diyen adam?

Neşet Ertaş bir şeyi dediyse oturup düşünmek lazım. Farfara, oyun havası değil, acı bir aşk hikayesinin ritmik ağıdıdır; ama biz kalkar oynarız. Bence hayatın cilveli yüzünü kastetmiştir. "Bana dert gelen, sana oyun havasıdır. Hayat budur. Anlarsan anlarsın" demiş.

“Çocuk bahçesinde oynuyoruz, koşup gideceğiz annemiz çağırınca. Emir büyük yerden.” diyen adam?

Hayat dediğin, memmat ile sınırlı. Tersini de düşünebilirsin; biri bitmeden diğerinin başlamasına imkan yok. Nasıl öyle kafana göre yaşayamıyorsan kafana göre de ölemiyorsun esasen. "Hadi koş gel; oyun bitti!" demesi gerekiyor Biri'nin. O zaman gideceksin. Gidinceye kadar da... Oyna işte. Eğlen, vakit geçir, oyalan.

Gülenay Börekçi

2

“Edebiyat ana
kucağı”

Farfara

Sizi “Bakele” adlı öykü kitabınızla tanıdım, devamında “Bugün Bize Kim Geldi”yi, sonrasında da romanlarınızı okumaya başladım. Şimdi “Farfara” yayımlandı. Öykü kitaplarının ardından bu kez bir romanla okur karşısına çıkmak nasıl bir duygu?

Aslında hikâye kitabı yazmıyorum hiç. Zaman zaman ilham gelir, aklıma eser de yazarsam eşe dosta, bilhassa da mektupkardeşlerime hediye olarak gönderdiğim hikâyeler bir kenarda birikip gidiyor. “Aa, amma da çok olmuş!” dediğim noktada oluyor, ne oluyorsa. Ziyana olmasın, dostlarım okumuş ve hoşlanmışlardı, kitap dostları da okusun diyorum. Yani hikâye kitabına dönüşen birikim bu birikim. Hâl bu olunca bir romancıdan öte pek bir şey kalmıyor benden geriye. Kendimi aslen romancı saydığım için de roman yazmak bana kendi sahamda, kendi seyircim önünde rahat rahat top koşturmak gibi geliyor. Yadırgamıyorum; şımarıyorum bilâkis.

“Farfara” kapağıyla, arka kapak yazısıyla, tanıtımıyla bol maceralı, enerjik bir hikayeyi müjdeliyor. Neler bekliyor okuru “Farfara”da?

Sevincin de kederin de başka başka hâlleri, formları vardır; bana sevinç veren şey size hüznün verebilir. Ve denklem genellikle de böyle işler. Bütün insanlığın aynı anda sevindiği şeyler çok azdır. Mutlaka biri üzölmelidir ki bir diğeri sevinir. Farfara, bana kalırsa herkesi aynı anda sevindirecek, mutlu edecek bir roman. Üzölmeye, kederlenmeye, hadi indirim yapalım, azıcık da olsa hüznölenmeye yer bırakmayacak kadar oynak, kıvrak. Neşeli bir Ankara turu bekliyor okuru. Romanın dokusunda alttan alta zölfüyâre dokunup “tüh, vah” dedirtecek hüznün potansiyeli hep var olmasına rağmen, gene de hüznölemeyecek hiç kimse; kimsenin burnunun direği sızlamayacak. Kısacası, büyük bir şenlik ateşi yakıp etrafında oynuyor Ankara: Oy Farfara, Farfara.

Başrolde bir köpek yavrusu var. Fikir nasıl doğdu?

Birkaç sene var; Hülya bir kış sabahı servise yetişmeye çalışırken çamur birikintisinde debelenen ufak bir şey görmüş. Boğulmakta olan bir lâğım faresi sanmış bu şeyi, eğilip suyun kenarına çekeyim de boğulmasın demiş. Ancak çevirince onun lâğım faresi değil, ağzı

burnu enfeksiyondan erimiş, çenesi yana kayıp kilitlenmiş, gözleri taşlaşıp kapanmış, donup ölmek üzere olan bir kedi yavrusu olduğunu görmüş. Hemen alıp veterinerine götürmüş, “Ölür bu!” demişler, “Olsun, uğraşın siz!” demiş. “Sabah sabah karşıma çıktığına göre vardır bir bildiği.”

Sahiden de varmış.

O yavru yaşadı, iyileşti, büyüdü. Neredeyse minyatür bir Sibiryâ Kaplanı çıktı karşıma. Orta boy bir köpek büyüklüğünde, devâsâ, çok yakışıklı bir kedi oldu ve bizim evdeki köpekleri kedilerden daha çok sevdiği için kendini köpek zannetmeye başladı. Adını “Hakan” koyduk. Bir havlaması eksik.

Sokakta ölmek üzereyken bulunmuş bir hayvan, bir kere daha insanlık öğretti bize. “Kafanızı öteye çevirmeyin; görün.” dedi.

Sanıyorum aynı gündü, benim aklıma sokakta ölmek üzereyken bulunmuş bir köpek yavrusu düştü. Yazmaya oturduğumda da hep oradaydı; hiç çıkmadı aklımdan. Sokak köpeğiydi sözde ama kendini sosyete köpeği zannediordu. Veya sosyete köpeğiydi ama başkaları onu sokak köpeği zannediordu.

Yazmaya başladım; ilerledikçe sûretler tanıdıklaştı, yüzler âşinâlaştı. Bir de baktım meğer Lucky’nin yavrusuymuş bu.

EDEBİYATIN İSTANBUL’U, ANKARA’SI OLMAMALIYDI
Edebiyatın Ankara’sı, İstanbul’u olmamalıydı ama çok uzun zaman işler böyle yürüdü. Yeşilçam filmleri gibi; içinde İstanbul olmayan edebî metinler yok farz edildi. İnce Memed gibi, Yılanların Öcü gibi mükemmel istisnâlar da kaideyi bozmaya yetmedi. Şimdi bu durum bozulmaya başlamışsa bu iyi bir şeydir.

Devam ettim, ortaya Farfara çıktı. Yani fikri Hakan ilham etti. Biz onun kaderine etki ettiğimizi zannediyorduk, o çamurun içinden çıkıp geldi roman yazdırdı bana, bizim kaderimize hükmetti.

Kitaplarınızda hayvanlar alemi önemli yer kaplıyor. Peki siz kedici misiniz, köpek insanı mı?

Ne oyum, ne bu. Yerine, şartlara ve elimdeki imkânlarla göre muhtaç olana bir biçimde uzanmaya çalışan biriyim. Bazen kedi oluyor karşımıza çıkan, bazen köpek. Vize şartlarımız belli: Yardıma ihtiyacı olacak. Buyursun gelsin o zaman.

Son yıllarda Ankara edebiyatı yükselişte, neye bağlıyorsunuz bu durumu?

Neye bağlamam gerektiğini bilmiyorum ama seviniyorum. Edebiyatın Ankara’sı, İstanbul’u olmamalıydı zirâ, ama çok uzun zaman böyle yürüdü işler. Yeşilçam filmleri gibi; içinde İstanbul olmayan edebî metinler yok farz edildi. İnce Memed gibi, Yılanların Öcü gibi mükemmel istisnâlar da kaideyi bozmaya yetmedi. Şimdi bozulmaya başlamışsa bu iyi bir şeydir; edebiyat evrenseldir çünkü.

İç Anadolu kitaplarınızda önemli bir eyre sahip. Ne hissettiriyor size bu coğrafya?

Yaşanan şeyler üç aşağı beş yukarı dünyanın her yerinde aynı gibidir, ama aslında yüz bin kişinin başına gelen birbirinin tıpatıp aynı yüz bin olay, yüz bin başka olaya kapı açar; bu bakımdan da her biri bambaşkadır, eşsizdir. Beş yaşımdan on sekiz yaşıma kadar bozkırın harman olduğu yerde yaşamışım; Konya'da. On üç sene kısa bir zaman değil; hele onca ayın yılın içini çocuk olarak doldurmuşsanız. Çocukluğum dökülüp geliyor bazen parmaklarıma, o zaman bakıyorum Konya'yı yazmaya başlamışım. Gençliğimin hayhuy stajını Ankara'da yaptım; gençlik denince de Ankara dolanıyor başımda. Sonrası her yer, spordan dolayı bütün Türkiye, bütün dünya. Ne zaman ne çıkacağını, aklıma neyin düşeceğini bilemiyorum, ama dekorun İç Anadolu olduğu hikâyeler, romanlar daha bir ağır basıyor bende sanki. Bu coğrafya iyi hissettiriyor bana kendimi. Evimde hissettiriyor.

Şiveler kullanıyorsunuz, Yazı diline konuşma dilini yansıtmak nasıl bir deneyim?

Benim romanlarımda Konyalı'nın İstanbullu gibi konuşması pek mümkün değil, haklısınız. Edebî metinler ne kadar

harf dolu olursa olsun, bir o kadar da ses dolu, görüntü dolu çünkü. Sadece meramınızı anlatmak için değil, olanı biteni de tastamam ve noksansız anlatmak istiyorsanız bir sokak çocuğuna Zeki Müren Türkçesi konuşturmamalısınız; olmaz, yakışmaz, uymaz, doğru gelmez. Bana gelmediği çok açık zaten. Bu yüzden, gelen görüntüye bakıyorum, ondan çıkarsa çıkarsa öyle bir ağız çıkar, böyle bir şive çıkar deyip devam ediyorum. Ya da tam tersi, o adam öyle konuşuyor, ben sadece dinleyip kaleme alıyorum. Bu bakımdan zorlamıyor beni bu üslûp. Tersini yapmaya kalkıp ortalama bir dille yazacak olsaydım zorlanırdım. O kesin.

Ankara'nın farklı insanları Luki'nin patilerinin gölgesinde birleşiyor. Bir köpek kaç insanın hayatını değiştirebilir?

Bizim görmüyor olmamız sonuca etki etmez; insan olsun, hayvan veya eşya olsun, her şey her şeyi, herkes herkesi başkalaştırır. Bu böyledir. Ağızdan çıkan veya çıkmayan her söz, yapılan veya yapılmayan her iş bir katalizördür, hayatın kimyasına dahil olur ve bütün seyri değiştirir. Bu değişimde bütün varlıklar eşit söz sahibidir. Bunu görebildiğim için kendimi çok şanslı sayıyorum.

Lucky'den örnek vereyim size. Otuz iki yıl önce hayatımıza dokunmuş bir candır o

köpek. Öldü gitti, ama başlattığı reaksiyonlar zinciri gitmedi, bitmedi. Sorunuzun cevabını da vermiş olayım böylece: Biri sizin hayatınızı değiştirdi, siz gittiniz başkasının hayatını değiştirdiniz, o başkasının, o başkasının... Nerede biter?

Romanlarınızda güçlü kadınlar var, erkekler ise daha şaşkın ve çocuk...

Ben roman ve hikâye kahramanlarına format atmıyorum hiç; onlar nasıl olmak istiyorlarsa öyle oluyor, ne yapmak istiyorlarsa onu yapıyorlar. Çok rahatım; işlerine karışmadığım için başlarına gelenden de ben sorumlu değilim. Oh. Benden iyisi yok. Kadın ve erkek karakterlerin farkına gelince... Ben biraz anaerkil olabilir miyim acaba? Taraf tutuyor olabilir miyim? Olabilirim; farkında değilim.

Zor günlerden geçiyoruz toplum olarak, dünyada da işler pek yolunda

değli gibi. Ne dersiniz, edebiyatın iyileştirici, işfa veridic olduğuna inanıyor musunuz?

Buna ister romantik bir bakış diyelim, ister şifâlı metinlerin iyileştirici gücü; ikisi de şart, ikisine de hayat-memat derecesinde muhtacız. Ana kucağı gibi bir şey edebiyat. Dışarıda kıyâmet kopar, bebek anasının kucağında âdetâ sermesttir, zevk, mutluluk ve güven sarhoşu gibidir, varsa yoksa o kucak, dünya umurunda değildir. Çaresizlikler karşısında kim bu denli yatıştırıcı bir kuytu aramaz? İşte edebiyat budur; onsuz yaşayamayacağımız ana kucağı.

Sırada neler var, neler yazıyorsunuz?

Oldukça tuhaf, benden bile fantastik bir romanla cebelleşiyorum. Hikâyeler de aklıma estikçe yazılıp konuluyor kenara. Bakalım ne çıkacak.

Sayım Çınar

3

“Bir kerecik kendin ol da gör öyle eğlenceli ki!”

Bugün Bize Kim Geldi

Yazı da tıpkı hayat gibi bir yolculuksa eğer, Sezgin Kaymaz’ın son yıllarda yazdığı kitaplarda yolculuğun farklı bir durağında olduğunu hissediyor insan. Daha sakin ve gündelik hayatla daha yakın temasta bir durak...

“Bugün Bize Kim Geldi”, yazarın “mektupkardeşim” dediği okurlarıyla yazışmalarından oluşuyor. Kaymaz hayatından anları hikaye ediyor, hüzünlü ya da gülümseten birer mektup samimiyetinde. Ablasını istemeye geldikleri günü de okuyoruz, parmaklarını nasıl kaybettiğini de...

Bir dönem Voleybol Federasyonu İcra Kurulu Koordinatörü olan ve Hentbol Milli Takımı’nda antrenörlük yapan Kaymaz, “Nereden eserse oradan yazıyorum” diyor. “Kaderimde ne varsa kaşığımda o çıkacak; dereden tepeden, hayattan memattan, köyden şehirden yazmaya devam edeceğim. Ama şu kesin; yerde gökte devam edecek macera, yedi cihanda devam edecek; bazen bende devam edecek, bazen sende, bazen bambaşka birinde...”

BULURSAN NE GÜZEL!

“Belli mi olur... Bir de bakarsın kayıp parmaklarını ararken asıl kaybettiğinin sen olduğunu görür, kendini aramaya başlarsın; bulursan ne güzel!”

“Bugün Bize Kim Geldi”de kurmacayı hayatla buluşturmuşsunuz. Okurlarınıza, sizin deyişinizle “mektupkardeşlerinize” anlattığınız hikayeler var... Bu kitabı yayınlamaya nasıl karar verdiniz?

Hikaye kitaplarımın dördünün hikayesi de aynı. Önce mektupkardeşlerime yazıyorum eğlencelik, sonra bakıyorum birikmiş. Eh, müfettişler çok sağlam, sözünü esirgemeyen dostlarım hepsi, “Çok sevdim! Mutlu oldum!” dediyse doğru demiştir diyen. O zaman ben de diyorum ki tanıdık tanımadık, daha fazla dost mutlu olsun.

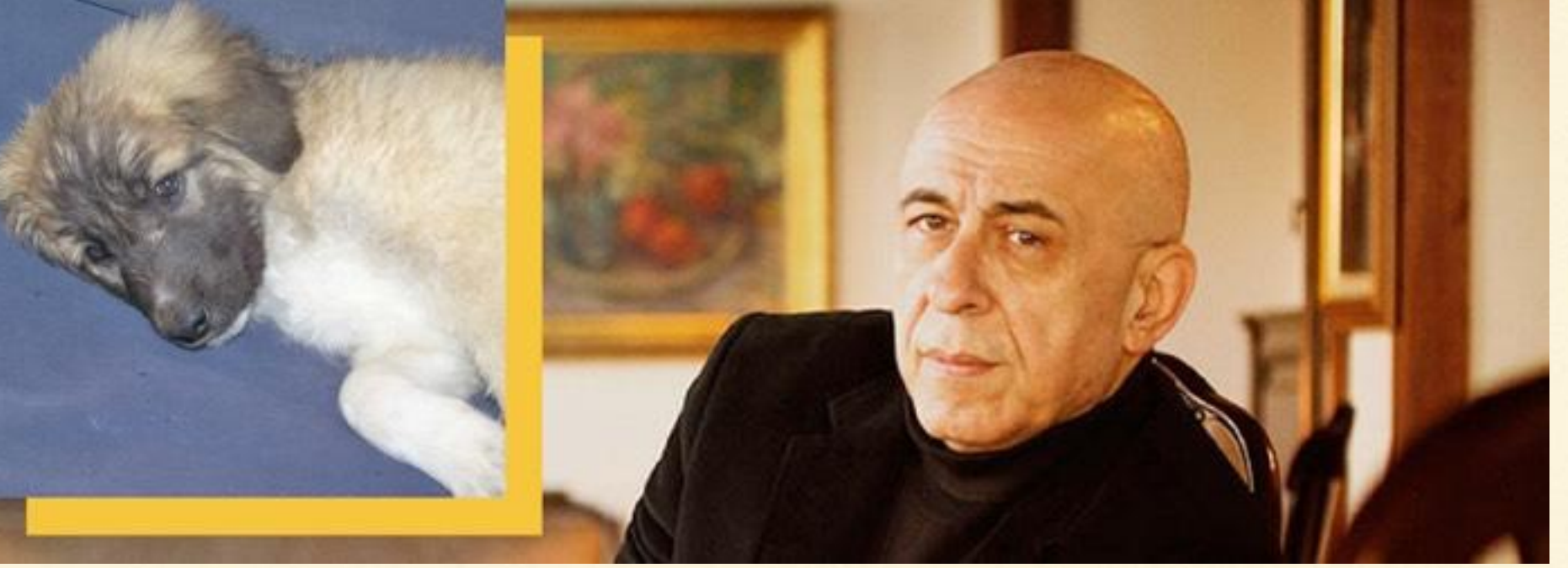
Mektupkardeşlere yazılan hikayeler kitaba da yazılıyor böylece.

Hikayelerin yaşanmış olması ne anlama geliyor? “Hiçbir şey hayat kadar şaşırtıcı olamaz, yazı hariç!” diyen bir başka yazarımızın durduğu yerin tam tersi bir yer mi sizin şu sıralar dolaşmayı seçtiğiniz yer?

Jules Verne’e “Çok uçtun!” diyorlardı bir zamanlar. Bugün bakıyorsun, meğer az uçmuş, hatta yerden havalanmamış bile neredeyse. Ne oldu? “Amma da ütopyik yazmış herif!” dediğin her şey ütopyayı aşmış gerçek oldu da Jules Verne’in kurduklarını taş devrinde bıraktı değil mi? Hangisi daha şaşırtıcı geliyor şimdi? Onun yazdıkları mı, olup bitenler mi? İşte böyle! Hayat yazının yüz bin misli şaşırtıcı, yüz bin misli fantastik. Yazı arkadan gelen bir taklitçisi. Yazdığını beğeniyorlarsa hayatı iyi yazıyorsundur da ondandır.

Okura bu kadar açılmak insanı korunmasız bırakmıyor mu? Şunu soracağım bir de; bu kadar açık olmak sizi korkutmuyor mu?

Niye ki? Ayıplayan mı olur? Olursa ne olur? İnsanı kınayan bakışlardan koruyabilecek bir zırh icat edilmedi henüz. Ya da belki vardır, ben bilmiyorumdur.

İnsanın parmaklarını kaybetmesi, bir piyanist olsaydı hayatını batıran bir şey olurdu. Ama sonuçta bir yazar da aynı zamanda elleriyle iş yapan biri. Üstelik sizin sporcu geçmişiniz de var... Bunu sorarsam size kötü bir anıyı hatırlatmış olur muyum?

Kötü bir anı gibi görmüyorum bunu. Parmaklarını kaybetmek kendini kaybetmekten iyidir. Belli mi olur, bir bakarsın kayıp parmaklarını ararken asıl kaybettiğinin sen olduğunu görür, kendini aramaya başlarsın; bulursan da ne güzel işte. Öyle hissettiriyor bu kayıp bana. Bugün sahip olduğum her şeye geçmişte kaybettiklerim sayesinde sahip olmuşum, onları kaybetmesem bunları bulamazmışım gibi hissettiriyor. Kayıp gibi değil, kazanç gibi. Biraz felsefe patlatayım mı? Sahip olduğun şeyler, yakışıklılığın, güzelliğin, gücün kuvvetin veya biriktirdiğin mallar

değildir. Karşındaki sana “Nasılsın?” derken sahiden nasıl olduğunu merak ettiği için soruyorsa, işte bu sahip olduğun tek “şey”dir senin. “Ağır hastasın, Allah’tan ümit kesilmez!” dese doktorun, altın varaklı karyolan mı kıymet kazanır, “Nasılsın?” derken harbiden “Nasılsın?” diyen dostun mu? Ben de diyorum ki, “Ağır hastasın kardeş! Allah’tan da ümidi kes sen. Öleceksin! Garanti!” Ne kaldı kıymetli? Parmak mı?

Hayvanlarla ilişkinize gelelim... Lucky’i hiçbirimiz unutmadık. Onun hikayesini yavrusu üzerinden devam ettirmeyi düşünüyormuşsunuz.

Bunda bana tuhaf gelen hiçbir şey yok inanın. Hatta hoş gelen bir şey bile yok. Hayvanat, elimiz kolumuz gibi, sesimiz konuşmamız gibi, havamız suyumuz gibi varlık sebebimiz, parçamız, devamımız bizim. Ya da biz onların parçası, devamı,

KENDİN OLMAK EĞLENCELİ DEĞİL DEDİLER

Bana kalırsa kendin çalar kendin oynarsın, bir boya küpünden çıkar bir başkasına girersin, onu kandırırsın, bunu kandırırsın, bazen kendini bile kandırır, aynanın karşısına geçip “Ayna ayna...” falan dersin, “Aa, beni ne de çok beğeniyorlar” filan da dersin. Kendin gibi olmanın, olduğun gibi olmanın o kadar eğlenceli sayılmadığını tembihlemişlerdir sana çünkü, sen de inanmışsındır; eğlenir oyalanır gidersin şu hayatta. Oysa tam tersine, bir kerecik kendin ol da gör; öyle bir eğlenceli ki.

varlık sebebiyiz. Konuşmasız roman olmaz mı? Olur elbet. O zaman hayvanatsız roman da olur. Ama dünya olmaz onlarsız. Dokunduğu her şeyde, uzandığı her yerde, sızıp girdiği her delikte, ölümden bile varken hayat, hayvanat nasıl olmasın o hayatın içinde? Tam gaz devam eden, yavrusu üzerinden yürüyen bir yeni Lucky romanı var, evet. Maceradan maceraya koşan bir enik. Öbürünün devamı olduğunu söyleyemeyeceğim. Bu başka bir şey, başka bir it. İnsanların kaderine çomak sokup duruyor. Ne edecek, neyi nereye bağlayacak bilmiyorum, meraktan da çatlıyorum ama yakında sonunu görür, rahata ererim.

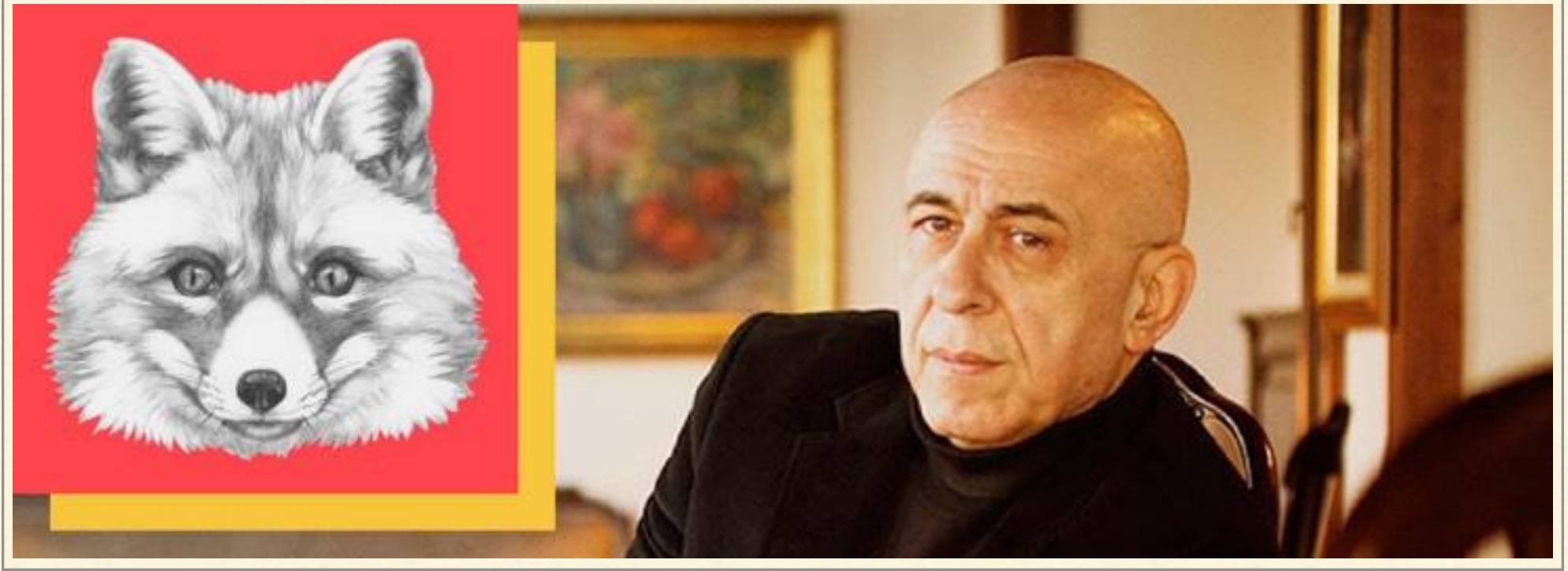
Hayattan ne öğrendiniz diye soracağım bir de...

“İnsan kendini bildi mi her şeyi bildi demektir!” der Şems. Hayattan öğrendiğim budur derim; kendini bilmek. Bildim mi bilmedim mi, bunu karşıdan bakanlar söyleyecek. Oradan bakarken de buradan bakar gibi görebiliyorlarsa, onlar beni benim kendimi bildiğim gibi bildi, ben de kendimi olduğum gibi bildim demektir. Mevki, makam, sıfat manyağı olmuşuz. O oluyoruz, bu oluyoruz, şu oluyoruz duruma göre, her halt oluyoruz da bir kendimiz olamıyoruz. Yazık!

Bir soru daha: Yazı olmasaydı hayat size bunu bu kadar açık söyler miydi?

Söylemezdi muhakkak. Ağzı sıkıdır hayatın; yazmayla ve okumayla işi olmayan adama çok az şey söyler. Birileri rol yazar sen oynarsın, birileri don biçer sen giyersin, birileri hükmeder sen uyarısın, birileri kovalar sen kaçarsın; ne sorgularsın ne ölçüp biçersin; sadece söyleneni yaparsın; öğrendiğin bundan ibarettir. E, niye yaşarsın sen; yüz sene sonra makineler yapacak zaten hepsini. Ne işe yararsın?

Gülenay Börekçi

4

“Romanı yazarken bir taraftan da meraktan ölerек okurum”

Kün

Sezgin Kaymaz’ın ürkünç, komik ve benzersiz romanlarını düşününce aklıma ilkin paralel evrenler geliyor, kendilerine has sakinleri olan apayrı paralel evrenler. Zaman zaman birbirlerinin yolunu kesiyor, hatta ara sıra birbirlerinin içine giriyorlar. Son romanda da böyle. Birinde biz varız, yani siz, ben, her gün gördüğümüz o insanlar... Diğerinde konuşan köpekler, yürüyen ölümler, saldırgan spermler ve bilumum başka acayip mahluk var... Bu dünyalardan bir tanesi bütün sahiciliğiyle burası, peki ya öteki neresi? “Siz o öteki dünyaları nereden tanıyor, biliyorsunuz da bu kadar iyi yazıyorsunuz?” diye soruyorum Sezgin Kaymaz’a. “İkisi de burası” diyor içimi rahatlatarak, “Kimi zaman paralel, kimi zaman komşu, kimi zaman yatıya misafirler birbirlerine. Gideceğimiz yer aynı olduğu sürece, ölümler bizim kadar diri, biz onlar kadar ölüyoruz. Ama ben röportaja ölümleri ve dirileri sorarak değil, sporu sorarak başladım... Çok farklı olmadıklarını göreceksiniz.

Sezgin Bey, bir spor adamının, antrenörün hayatı nasıldır?

Hentbol antrenörlüğü, karmaşık, gergin ve zordur. Tıpkı hentbol gibi. Severek yapıyorsanız sporcularınızı da sever,

kaybettiğiniz zaman maçı kaybettiğinize olduğu kadar sevdiğiniz gencecik insanlar üzüyor diye de üzülersünüz. Ömrünüz seyahatlerde geçer. Bir dünya şey öğrenirsiniz ‘öğretmek için’ başında bulunduğunuz insanlardan. Transferler yapar, bu sefer kendiniz hakkında bir dünya şey öğrenirsiniz. Düne kadar ‘durdurmak’ için kafa patlattığınız sporcu bugün sizin takımınızdadır ve böylece kimseler onu ‘durdurmasın’ diye kafa patlatmaya başlayıp aslında kendini durdurmaya çalışan biri olduğunuzu, devamında da kendini durdurmaya çalışanı durdurmaya çalışan biri olduğunuzu görürsünüz. Hentbol veya başka bir branş; öğrenme endeksi antrenörüne göre değişir. Ama ille de öğrettiğinizden daha fazlasını öğrenirsiniz.

Peki ya bir yazarın hayatı?

Bu da yazarına göre değişir. Artık Voleybol Federasyonunda da çalışmadığım için, dört aydan bu yana tam manasıyla yazar gibi yazar olduğumu söyleyebilirim. Yani, olmak istediğim gibi. Tüm zamanım, her anım yazmaya hasredilmiş vaziyette. Ancak bu açıklamadan gayet disiplinli, planlı programlı bir yazar olduğum sonucu çıkarılmasın; hiç değilim. Bundan dağınık çalıştığım anlamı çıkarılmasın; öyle de değilim. Bir roman kapıma dayanıp da ‘Yaz!’ dediğinde, dünya yansa o kendi akışını kesinceye kadar yazmaya devam ederim. Bu, günlerce yatak yorgan yüzü görmediğim zamanlara da kapı açar, günlerce tek satır

yazmadan miskin miskin beklediğim zamanlara da... Yazacağım diye kendimi helak etmem; bağıma jilet atmam, yırtınmam, çırpınmam. Geliyorsa, kendi haline bırakırım, akar gider, benden çıkar. Bir yazar olarak benim hayatım böyledir. Başkasını bilemem. Kesin programlı, kendine yazarlık mesaisi biçmiş, o mesai tamamlanıncaya kadar kalem kağıt başından kalkmayanlar olduğunu duyuyor, ama bu duyguyu anlayamıyorum. Yazasım yoksa oturamam o masaya ben. Tek harf çıkaramam.

Şundan sordum, sizin hayatınızda bir paralel evrenler buluşması veya çatışması söz konusu olur mu, yani spor ve edebiyat birbirlerini besler, etkiler veya tam tersi birbirlerinin yollarını keserler mi?

Antrenörlük yıllarımda, yani bundan altı sene öncesine kadar, o iki evren iç içe, birbirini besler vaziyetteydi. Çünkü günde üç saati antrenmana, üç saati de programlamaya ayırmam yetiyor, kalan zaman da benim oluyordu. Ancak Voleybol Federasyonunda çalıştığım sonraki altı buçuk sene içinde böyle bir imkanım hiç olmadı. Voleybolun evreni, romanın evrenine kapı açmama sertçe mani oldu. Çünkü müthiş çalışkan, olağanüstü dinamik ve tüm dünyaya inanılmaz gelen projeler adamının hizmetindeydim o dönemde. Değil roman yazmak, eve gidecek vaktim olmuyordu. Erol Ünal Karabıyık’ın divitine mürekkep taşımaktan başımı kaşımaya vakit bulamıyordum. Ve

oldu. Başardı. Orada da bambaşka bir roman yazıldı ve Voleybol Federasyonu, o altı buçuk senede Türkiye'nin herhangi bir federasyonu olma boyutundan dünyanın en büyük Voleybol Federasyonu olma boyutuna ışınladı kendini. Yani evren değiştirdi. Öyle ki tartışılmaz, ama okullarda ders diye okutulur da yüz sene güncelliğinden bir şey kaybetmez. Bu yüzden o yılları kayıp değil, kazanç sayıyorum. O evren, bu evreni beslemiştir. Kesin.

Diyelim işinizin akışı sırasında takımdaki oyuncularınıza direktifler veriyorsunuz, bunu karakterlerinize de yapıyor musunuz yoksa karakterlerinizin bazen sizi dinlemeyip kafalarına göre takıldıkları oluyor mu?

Hentbolle teknik adam seviyesinde uğraştığım otuz sene boyunca, Uzak Doğu ve Antarktika hariç, Kuzey Kutup Dairesi dahil, dünyanın her yerine gittim; her türlü takımla, her cins sporcuyla mücadele eden sporculara akıl hocalığı, eğitmenlik yaptım. Ve bu zaman zarfında ne zaman takımı, sporcuyla kurgulamaya, kodlamaya kalktımsa kaybettim, ne zaman kendi haline bıraktımsa kazandım. Antrenörlüğün bilgi ve ego dünyasında oyun başladıktan sonra sporcuyla kendi haline bırakmak yoktur pek. Hatta hemen hemen hiç yoktur. Ancak akli selimle düşündüğünüz zaman şunu görürsünüz; siz kafanızdaki oyuna göre ne plan yaparsanız yapın, sahadaki oyun başka bir plana göre hareket etmeye zorlar

sporcuyla. Ve eğer bu gerçeğe uyanamaz, sporcuyla 'maç başlayınca' hür bırakmazsanız, kısa zaman içinde sahadaki her problemin çözümünü sizden bekleyen nur topu gibi bir gölgesinden korkanlar ordunuz olur. Cesaret ve yetenek sahneyi terk eder, boyun eğiş ve teslimiyet rol kapar. Artık kazansanız da kaybedersiniz.

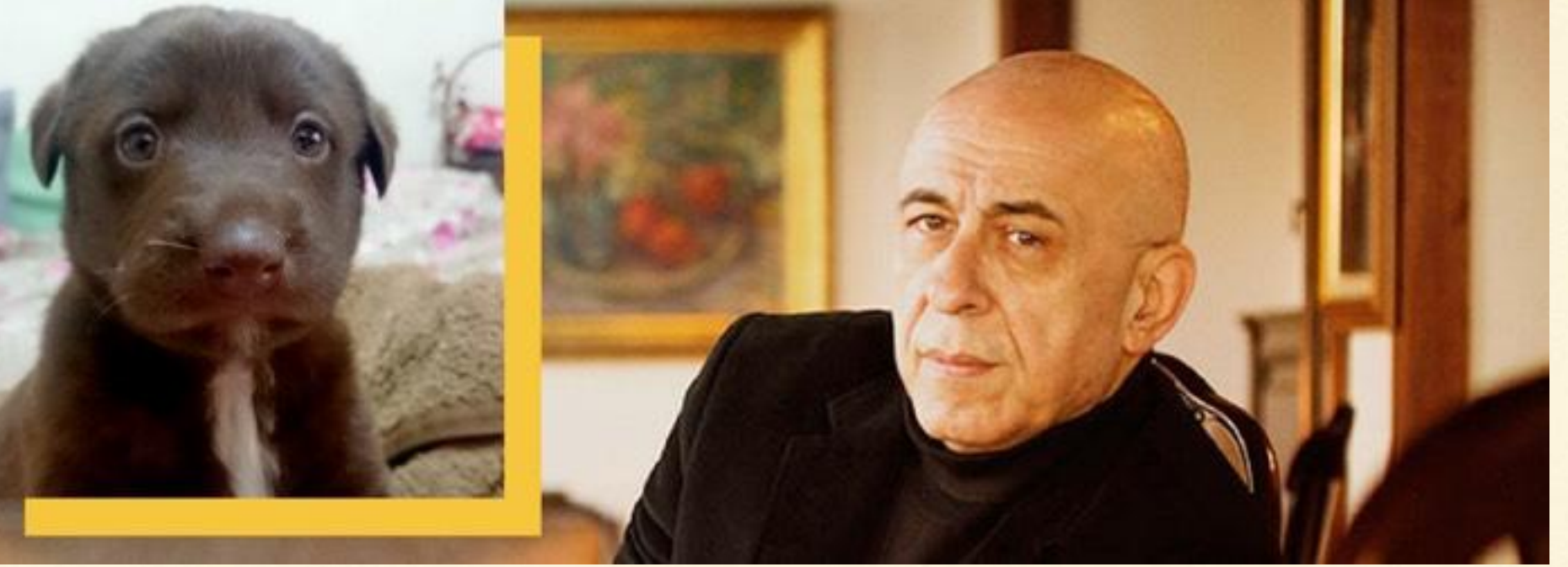
Yani tıpkı hayat gibi; maç başlayınca sporcuyla karışmazsınız...

Şehirlerarası bir yolcu otobüsünün şoförü olduğunuzu düşünün bir an. Arabayı sürerken kalkıp yolculara kolonya, şeker tutar, çay kahve ikram eder, yerinizden kalkıp kalkıp dikiz aynasını siler miydiniz? Ama yolculuk başlayıncaya kadar şoförlüğünüzü biriktirir, dinlendirir, yola çıktıktan sonra sadece o işi yapıp gerisini muavininize bırakırdınız, değil mi?

Roman yazışınız da böyle midir?

Tıpkı maç başlayınca her şeyi sporcuyla bıraktığım gibi, roman yazarken de her şeyi karakterlere bırakıyorum. Kafalarına göre hareket ediyorlar. Hangi birinin hangi köşede kimle karşılaşacağını bilmiyor, hiçbirine hayat sufle etmiyorum. Yazmayı bu tekinsiz macerası yüzünden seviyorum zaten. Sonunu bildiğim hiçbir şeyi yazamıyorum.

Sporda sizin takımın kazanmasını, karşı takımın kaybetmesini istersiniz. Romanda da var mıdır bu tür bir kazanma arzusu? Roman bitince ne kazanmış olursunuz?

Bir taraftan romanı yazarken bir taraftan da meraktan ölerек okurum, çünkü bir alt satırda ne olacağını vallahi de billahi de bilmem. Hal bu olunca neyin ne zaman tamama ereceği, kitabın ne zaman biteceği beni hiç alakadar etmez. Bittiği zaman bir kenara bir şey daha istiflemiş gibi hissetmem kendimi. Kazanmış gibi de hissetmem. Derin bir hüzne kapılıyorum. Tanışalı daha üç vakit olmuş bir dolu varlıkla ayrılmaktadır çünkü yolum. Onları bir daha göremeyeceğimi bilmek beni üzer. Bayağı bir hasret çekerim.

“Ben gülerim. Suratıma bakmayın; kalbim ve gözlerim hep sırtıdır” demiştiniz, bunu hiç unutmuyorum. Kaleminiz de öyle, en trajik, en korkunç şeyleri bile sizden okurken insan gülüyor ister istemez. Sizi ayırdedici kılan şeylerden bir tanesi de bu. Böyle yazacağınızı başta da biliyor muydunuz?

Güldüreyim, trajik şeyleri ambalajlayayım diye bir kaygım veya tasam hiç yok. Ama

iflah olmaz bir empatım ben; bu yüzden de yazarken ister istemez o dünyadaki herkesi anlamaya, hayata onların gözüyle bakmaya çalışıyor olmalıyım. Öyle olunca da böyle oluyor demek ki.

İlk romanınızı müstear isimle yazdığınız ve zarfa adres koymadığınız için yayınevi sizi epey bir süre aramış ama bulamamış. İki yıl sonra bulunabilmişsiniz ancak. Ne yaptınız o iki yıl zarfında, size cevap vermediler zannederek bozuldunuz mu, yazmaya küsmek falan gibi olmayacak şeyler geçti mi içinizden?

‘Uzunharmanlarda Bir Davetsiz Misafir’i yazıp kapattım, sonra da kapak sayfasına bir müstear uydurup koydum. Ama düzelteyim; kitabı yayınevine ben değil, çok sevdiğim bir aile dostumuz gönderdi ama bundan benim haberim olmadı. O dost İstanbul’a taşınınca adresi değişti ve işler karıştı. Gerisi doğru, İletişim beni arıyor ama bulamıyormuş. Derken adeta fantastik bir şeyler olmuş. Bir

HIÇBİR ŞEY KURMUYORUM

'Kurgu' lafına sinir oluyorum... Çünkü hiçbir şey kurmuyordum ve halen de kurmuyorum. Ama baktım ki edebiyatta bu tarza bundan başka bir isim koyan yok, aldım kabul ettim. Fantastik kurguysa fantastik kurgu, ne yapayım?

gazete dostumuzla röportaj yapmış. İletişim'in editörü Tanıl Bora iki yıl sonra röportajı okuyunca, onu bulup benim telefonumu almış. Bozulup küsme meselesine gelince; kitabın yayınevine gittiğini bilmiyordum ki küseyim... Bilsem küser miydim, orası meçhul. 'Kaptanın Teknesi'yle 'Geber Anne'yi de yazıp çekmeceye koymuştum zaten. İletişim beni bulmamış olsaydı büyük ihtimalle o romanlar ve sonradan yazılanlar gene yazılacak ama çekmecedен hiç çıkmayacaktı.

Çağdaş edebiyatımızda fantastik unsurları bu kadar yoğun bir biçimde içeren ilk romanları siz yazdınız. Önceki röportajımızda romanlarınıza atfen kullandıkları "fantastik kurgu" lafından başta hiç hazzetmediğinizi söylemişsiniz. Neydi o lafta sinirinize dokunan şey?

'Kurgu' lafı. Çünkü hiçbir şey kurmuyordum, halen de kurmuyorum. Ama baktım edebiyatta bu tarza başka bir isim koyan yok, aldım. Fantastik kurguysa fantastik kurgu, ne yapayım?

Kün kelimesini araştırdığımda biri Arapça, biri eski Türkçe iki anlamı olduğunu öğrendim; Ol ve Işık.

Hiçbir romanımın adını düşünmedim ben. Hepsi kendi göbeğini kendi kesti, kendi ismini kendi okudu kendi kulağına. Kimi ilk sayfada yaptı bu işi, kimi Kün'de olduğu gibi son sayfada. Ne düşünerek bu adı yazdığımı aslında bilmiyorum. O da bir ilhamla gelip kondu kapağa. Ama sonrası tıpkı Kün kadar fantastik oldu. Bilgisayarı kapattıktan sonra oturduğum yerde dalıp bir rüya gördüm. Çok sevdiğim bir arkadaşım rüyamda, 'çok uzaklardan gelen' bir zarfın içindeki mektuba bakarak romanın ismini söylüyordu. Uyanır uyanmaz ona bir e-posta attım: "Roman bitti. İsmi seni koymanı arzu ediyorum. İstedik kadar uzun veya kısa olabilir." Saat beşe geliyordu. 10 dakika sonra aradı, uyumuyormuş. "Baktın mı gönderdiğim isimlere?" diye sordu. Bakmamıştım; uyanık

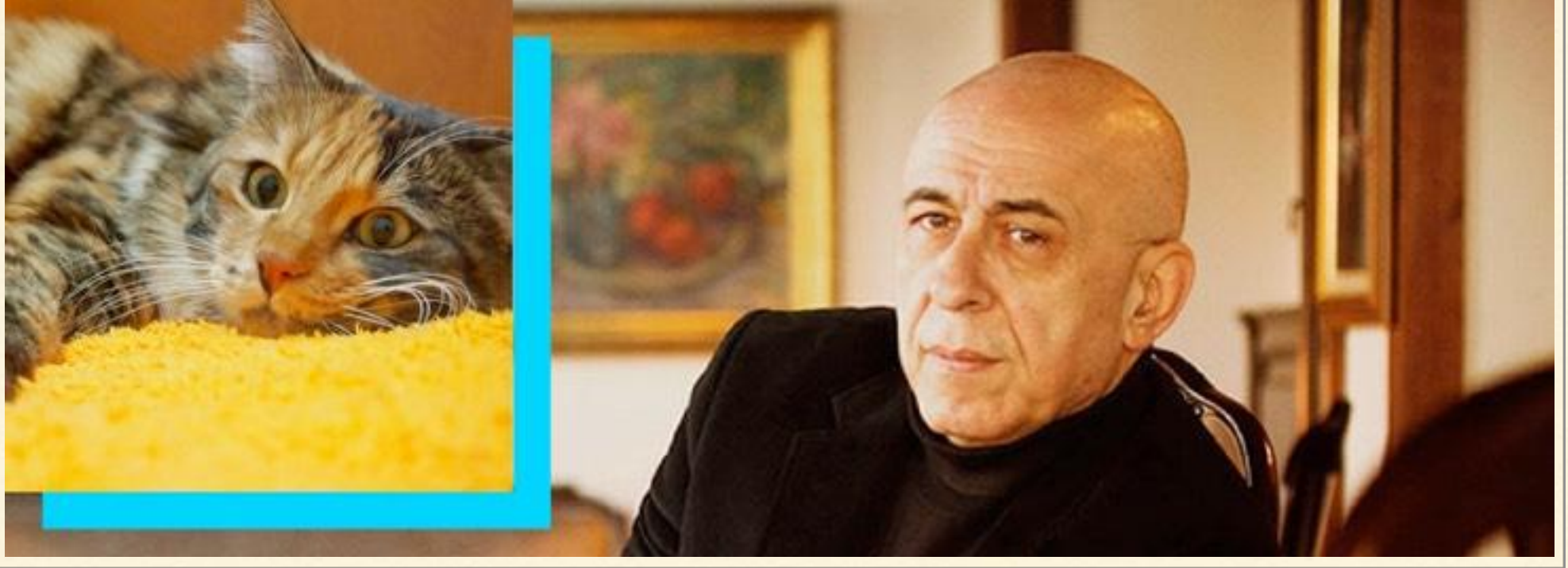
**BİZİMLE YAŞAMAYI
HAYVANLAR SEÇMEDİ**
Bizimle yaşamayı onlar seçmedi. Bilakis, yaşam alanlarına insafsıca sarkan bizdik. Yine de bir 'insanlık' edip bizimle yaşamaya hüsn-ü kabul gösterdiler...
Ve 'işgalci' olduğumuz halde affedip sevdiler bizi.

olduğunu nereden bileyim? Yeniden açtım bilgisayarını, bana üç isim gönderdiğini, üçüncüsünün 'Kün' olduğunu gördüm.

Hayvanlara gelelim... Bence siz hayvanları insanlardan daha çok seviyorsunuz, neden?

Altı saniyede bir, dünyada bir insan ölüyor açlıktan. Komşunun oğlunun açlığını umursamayan seme gibi semirmiş kadınlar, erkekler, aç bir sokak köpeğine kuru ekmek veriyorsunuz diye sizi 'O kadar insan açken' diye azarlayabiliyorlar. Savaş, katliam, tecavüz, hırsızlık, iki yüzlülük gırla gidiyor. Ademoğluna 'emanet' edilen tabiatın haline bakın. Daha ne diyeyim? Şu belki: Bizimle yaşamayı hayvanlar seçmedi. Bilakis, yaşam alanlarına insafsıca sarkan bizdik. Yine de bir 'insanlık' edip bizimle yaşamaya hüsn-ü kabul gösterdiler... Ve 'işgalci' olduğumuz halde affedip sevdiler bizi. Siz, yüzü cerahatli, ağzı salyalı, kötü kokulu, çirkin, çopur bir adamı o sizi sevdi diye sevmeyi başarabilir misiniz? Bir köpek başarır; hem de ölümüne sadakat, ölümüne aşk ile... Bir an olsun dönüp; "Daha güzeli var mı?" diye bakmaz. Aynı sokakta oturduğumuz bir kadın, birkaç gün önce, henüz zehirlenmiş, can çekişmesi yeni kesilmiş bir köpeğin ölüsü başında dikilmiş, "Şunların hepsini niye zehirlemezler bilmem ki." diyerek apartman yöneticisiyle sohbet ediyordu. Siz hangisini severdiniz?

Gülenay Börekçi

5

“Başrol yazmanındır artık; nefes almak gibi, tiryakilik gibi”

Bakele

“İlk “Canım“ demek istediğinde ar etmiş dedem. “Hanım” dese “malım” demiş gibi olacağını düşünerek korkmuş, “Vesile“ dese çok resmi, soğuk... Ama kendinden tarafa bakmasını istiyormuş, onu görmesini, onun içini, yüreğini, sevdasını fark etmesini istiyormuş; anlatacak, dökülecek, gerekirse ağlayacakmış. “Baksana“ dese olmaz, “ Bak hele...” demiş, devamını getirebilecekmiş gibi.”

Sezgin Kaymaz, yaşama, sokaktaki insana bir “Bak hele” demiş, onları öykülerinin kahramanı yapmış. Kendi yaşam öyküsünü de aralamış, annesi Hasibe, eşi Hülya, ilkokul öğretmeni ve öteki gizli kahramanları; hepsi “Bakele”de...

April Yayıncılık’tan çıkan “Bakele” buruk bir gülümseme, hüznün bırakıyor ardında. Ve her öykünün bir sürprizi, Sezgin Kaymaz tarzı, şaşırtıcı bir finali oluyor.

“Geber Anne”ye bu ismi nasıl verdiniz, hep onu merak ettim ben aslında... Bir de ister istemez annenizi. “Bakele”de ise yaşamınızdan çok kesit var, sanki sizi ve yakın çevrenizi okudum. “Geber

Anne”nin Melek Anne’si yerine sizin anneniz Hasibe Anne vardı...

“Geber Anne”... Bir tek bunu düşündüm. Acaba değiştirsem mi diye. “bunu görürlerse ne derler” kaygısında dolayı değil. Ne derlerse derler, herkesin kendi bileceği iş. Melek anne yazarsınız da yine kötü düşünen kötü düşünür. Başlık beni bile çarptı. Ama değiştirmedim.

Babamız bizi terk etti. Hayatımızdan istifa etti. Kesin olarak gittiğini olay biraz olgunlaşınca annemiz söyledi. “Bir daha gelmeyecek, beklemeyin” dedi.

5 kardeşтик. Travma demeyeyim de, maddi sıkıntıda zirve yaptık. 1967-68 yılları. Kreş yok, anaokulu yok. 4 yaşındayım, ablam 11, en büyük abim 14. O yıllarda en büyük abim, babam gibi geliyordu bana. Annem, bizi geleni geldiği gibi kabul etme paydasında birleştirdi. Hepimiz bir odada uyurduk. Ama annem hep bir eğlence çıkarttı. Birimiz saz, birimiz ud, birimiz keman çalmaya başladık. Çingene ailesi gibiydik. Fasıllar yapardık, bir taraftan maddi sıkıntıyı hisseder, bir taraftan da “olmasa da oluyor” derdik.

Annem bizi çok iyi göğüsledi. Hep şöyle söylerdi: “Siz yanımda olduğunuz için ben bu kadar güçlüydüm. Tek başıma olsam başıma ne geleceği umurumda değildi ama sizinle eğlenmek iyiydi.” Geriye

baktığımda, en sıkıntılı anımda bile bir ışık görüyorum. Bir tebessüm, bir neşe...

Evet, yazara yazdığından gitmeye inanırım. Ama o labirentli bir yoldur. Kolay kolay gidemezsiniz. Ama “Geber Anne” adından, romandaki anlatıcının annesinin gebermesini istediği sonucu çıkmaz, tam tersi de çıkabilir o labirentten. Ama bir şekilde yazara götürür sizi.

“Bakele”deki bir öyküde, ben benim. Ama bir diğerinde ben ben değilim de bir arkadaşımın dalga geçiyorum.

Konya’da geçen çocukluğunuz ve bir dönem var “Bakele”de. Mevlana’nın kenti Konya nasıl etkiledi sizi?

1967’de geldik Konya’ya. Dayım ağır ceza reisiydi, annem de devlet memuru. Konya’ya tayini çıkmıştı. ‘70 yılına kadar abla kardeş dayanışmasıyla yaşadı. Dayım 42 yaşında trafik kazasında ölünce de annem yalnız kaldı. Bir günde saçlarının beyazladığını gördüm.

1966-67’de Konya olağanüstü sosyaldi. Hatta bugün İstanbul’un sosyal denilen semtleriyle bile kıyaslanamayacak kadar sosyaldi. Çok iyi bir kültür dokusu vardı. Zaten Selçuklulardan gelen bir dervişlik, Mevlevilik var orada. Mevlana’dan gelen bir çeşitlilik havası... Çocukken hissediyordum bunu. Şeb-i Arus’a her sene mutlaka gidiyorduk. 4-5 yaşında başladım.

Sonraları Konya Turizm Derneği'nde çalıştım. Annelere de rehberlik ettim, güneş nasıl dönüyor, gezegenler nerede duruyor falan gibi şeyler anlatarak...

Kişinin kendi hayat hikayesinden çıkardığı bir şey çok güzel olabilir ama siz onda bir güzellik göremeyebilirsiniz. Güzelin yerini bulması için sizde de bir karşılığının olması lazım. Bizde de o her zaman karşılığını buldu; ailecek... Ailede bir tarafta sanat müziğimiz vardı, “aman terennüm edelim” denirdi, konu komşu toplanır fasıl yapardık. Bir tarafta Mesnevi hikayeleri, meseller vardı, onlar konuşulurdu. Bir tarafta da annemin şakır şakır anlattığı eski İstanbul hikayeleri, fıkraları... “Siz bunları duymayın” der, kimi zaman bizi dışarı çıkartırdı. Komşu teyzelerle gülüşürlerdi.

**Ne büyük zenginlik yazmak için.
Birinin mutlaka yazması gerekirmiş.**

1995'te daktilonun başına oturdum, 2-3 ayda “Uzunharmanlar” çıktı. Arkasından “Geber Anne” ve “Kaptanın Teknesi”... Kitapçıya girdiğimde kitaplara çok saygı duyuyordum. Ne görürsem göreyim.” Ne müthiş, ya, bunu yazan ne kutlu bir insan” derdim. Kendimi hiçbir zaman o raflarda hayal etmedim. Dolayısıyla yazarken kendimize fıkra anlatır, hikaye anlatır gibiydik, yani ben hep o düşüncedeydim. Yayınlanma hikayesi şöyleydi: Bir arkadaş gelmişti evime. Hülya, “Bu inat ediyor, yazdıklarını kimseye göstermiyor” dedi. “Al bir oku” diye verdim ben de. Orada kalmasını beklediğim bir maceraydı benim için. O arkadaş yayınevine verince, hikaye seyir değiştirdi.

Çok iyi bir gözlemcisiniz. Farklı bakıyorsunuz çevrenize. Herkes sizin öykünüzün kahramanı olabilir mi?

Aslında benim hiç öyle depolarım yok. Şurada bir şey gördüm, not edeyim gibi. Çoğu zaman ne yaşadığımı unutturum. Gözümüzün önünden geçen bir sürü şey gibi. Ama yazarken, onlar dökülür gelir, adresler çıkar, mükemmel bir navigasyon başlar, her şey yerli yerine oturur. O da şaşırtıcı olur benim için. Yaşadıklarım, gözlemlediklerim ve hafızamın depolarına attıklarımınla mutlaka bir şeyler çıkar ortaya. “Geber Anne”de Melek Anne oluyor, “Bakele”de Berber Hakkı... Bazen bir kişide üç beş özellik birikiyor. Onları hikaye ederken, farkında olmadan geri getiriyoruz. Ya da yeni birini yaratıyoruz. Öyle bir şey yoktu belki de biz o kişiye yakıştırıyoruz.

Eşiniz Hülya da var kitapta...

Dominant. Kitaptaki yumuşak kalıyor. Kitaptaki öyküde sigara içerken yaptıkları da doğrudur. Eski milli jimnastikçidir Hülya. 1987’de evlendik. Ama öncesinde iki erkek arkadaş gibiydik. Evleneceğimizi huzur evindeki amca söyledi. Bunu da anlattım.

Bir de aşkı anlatmışsınız. “Yüz bin sene...” öyküsünde.

Sevdim mi tam severim, insanları tahammül sınıırına göre yargılamam. Ölçüp biçerek sevemezdim. İnsanları öyle kabul edince, anlamak ve anlatmak da

kolay oluyor. Öyle kabul ettim. Siz onları öyle kabul ettiğiniz için, onlar da bir süre sonra göründükleri gibi olmayı kabulleniyorlar. Sizden bir şey saklamamaya başlıyorlar. Talepleriniz az. Neysen o ol da canımı sıkma. Ancak benim istediğim gibi olursan seninle dost olurum, arkadaş olurum diye bir şey yok.

Ve beni en çok etkileyen öykülerden biri de “Yapışmayın Çocuklara”. “Çocukları evlilik bağının tutkalı niyetine kullanmaya kalkan anne babalar, çocuklarını da kendi zindanlarına attıklarını göremiyorlar galiba” diyorsunuz.

Evet, mutlaka şahit olduğum bir şey. Şiddetli geçimsizlikte çocuk uhu gibi kullanılıyor, onun üzerinden barışmaya çalışılıyor. Aslında karı kocanın birbirleriyle olan ilişkileri bitmiştir. Kusunca de olan yine çocuğa oluyor.

Kitabınızda, hem buruk gülümseme, hem mizah hem hüznün var, yani yine zıtlıklar...

“Hayat zıtlıkların muhasebesidir” denir. Her şey zıddıyla ayandır yahut bir şey zıttı yoksa yoktur zaten. Gördüğümüz ve beğendiğimiz çok iyi şeyler kadar onların zıddı olmalıdır ki, siz bu halinizle var olabilesiniz. Böyle olursa biz sizi total severiz. “Birinin bu taraflarını severiz, şu

taraflarını sevmeyiz” dediğimiz zaman, o bir sevgi ilişkisi değildir artık. İş ilişkisi, çıkar ilişkisi, adına ne dersiniz deyin, başka bir şey olur. Mevlana, Konya, Annemiz o zihniyetle kodladı bizi herhalde. Dolayısıyla hem bir insanda iki uç nokta, hem bir aile içinde iki uç insan hem de toplumda iki uç zihniyet, inanış, felsefe var... Onların hepsi bizde demek kibir şekilde işlendi, yazıldı, kaydedildi. Yeri gelince de romanda, hikayede bir yerlerden çıkıyor işte.

Sanırım size hayat, yani dışarısı, sokaklar ilham veriyor.

Evet, göz ucuyla görüyorsunuz. Otobüs bekliyorum durakta mesela, önümden iki kişi gülüşerek geçiyor. Pavyonda nasıl oynadıklarını anlatıyorlar birbirlerine. Kulak misafiri oluyorum. Bir daha hiç görmeyeceksiniz o insanları. O size bir zaman sonra veya hemen o anda bir çağrışım yapıyor. Sizin bir arkadaşınız varmış. Ara sıra pavyona gider, oynarmış. Aslında çok dertli bir adammış. Derdini unutmak için mi gidermiş, yoksa o kadar serkeş olduğu için mi dertliymiş, bilemezsiniz. Duraktan geçen adam gülerken size dertli bir adam olarak gözükebilir. Bir de duraktan geçen o adamlar o kadar uzağa gitmiyorlar, bir yerde duruyorlar. Çünkü yazarken geri gelirler. İşte o kavrayışla bir şeyler dökülüyor kağıda.

Yolculukları seviyorsunuz o zaman.

Yok. Yolculuklardan nefret ediyorum. Seyahat benden uzak dursun. 31 sene spor yüzünden her yere gittik. Aşırı yorgunluk. 40 defa Trabzon’a gittiyseniz, 41’incide artık “Şurada hangi ağaç var” demiyor, “Şu yol bitsin lütfen” diyorsunuz. Yolun değil de, hedefin kıymeti kalıyor. Ama hayat yolun kıymetinden ibaret, hedefiniz hiç bitmiyor. Trabzon’a varsanız da orada başka bir hedefiniz oluyor. Bir şey çok fazla üstünüze gelirse, yolun tadını çıkarmayı unutturuyor. Ben, seyahatler sayesinde uyumayı öğrendim. Hem zamanda hem mekanda yolculuk yaparım. Evde çok az uyurum ama seyahatlerde çok uyurum.

“Bakele” öyküsünde Türkçenin zenginliğini görüyoruz. Sizin için nasıl bir dildir bu Türkçe?

Orta Asya’dan Atlantik Okyanusu’na kadar, Akdeniz havzasını ve Kuzey Afrika’yı da içine alarak yaşamış gelmiş, bu devasa coğrafyadaki bütün dillerden beslenerek gelişmiş bir dildir Türkçe. Müzikalitesi ve ifade gücü en yüksek dünya dillerinden biri olmasını da tastamam bu göçebeliliğine borçludur; yol boyu uğradığı her ülkeden kendi ilham sözlüğüne bir şeyler katmış, dışlamadan, ırkçılık yapmadan on binlerce kelimeyi, kalıbı, anlatım biçimini bağrına basmış olmasına. Mükemmel bir dildir.

Hentbol, antrenörlük, kazanmak ve yazmak, hem de yaşam dersi vererek yazmak... Hepsi yıllarca bir aradaydı. Ne zaman bıraktığınızı bilmiyorum ama spor yaşamından sonra sizin için yazmak başrolü mü kaptı?

Hentbolü 2006'da bıraktım. Voleybol Federasyonu'ndaki yoğun tempoyla birlikte yürümüyordu. Sonra 2012'nin hemen hemen sonuna kadar federasyonda yöneticilik yaptım. Ve maalesef yazmak voleybolla birlikte yürümedi. Çok isterdim ama bir dakika olsun vaktim yoktu. Derken voleybolun da sonu geldi ve yazarlığa kapak atabildim Tam dediğiniz gibi oldu sonrasında... Başrol yazmanındır artık; hiçbir zaman görev değil benim için. Nefes almak gibi, tiryakilik gibi... Hatta tiryakilikte bile bir görev saiki var. Biyolojiniz sizi bir fırt daha sigara çekmeye memur ediyor. Ama yazmak öyle değil, eserse, gelirse... Benim yazma tarzım öyle.

Demek ki kazanma hırsı spor yaşamınızda olmuş, yazarken onu dolapta tutmuşsunuz...

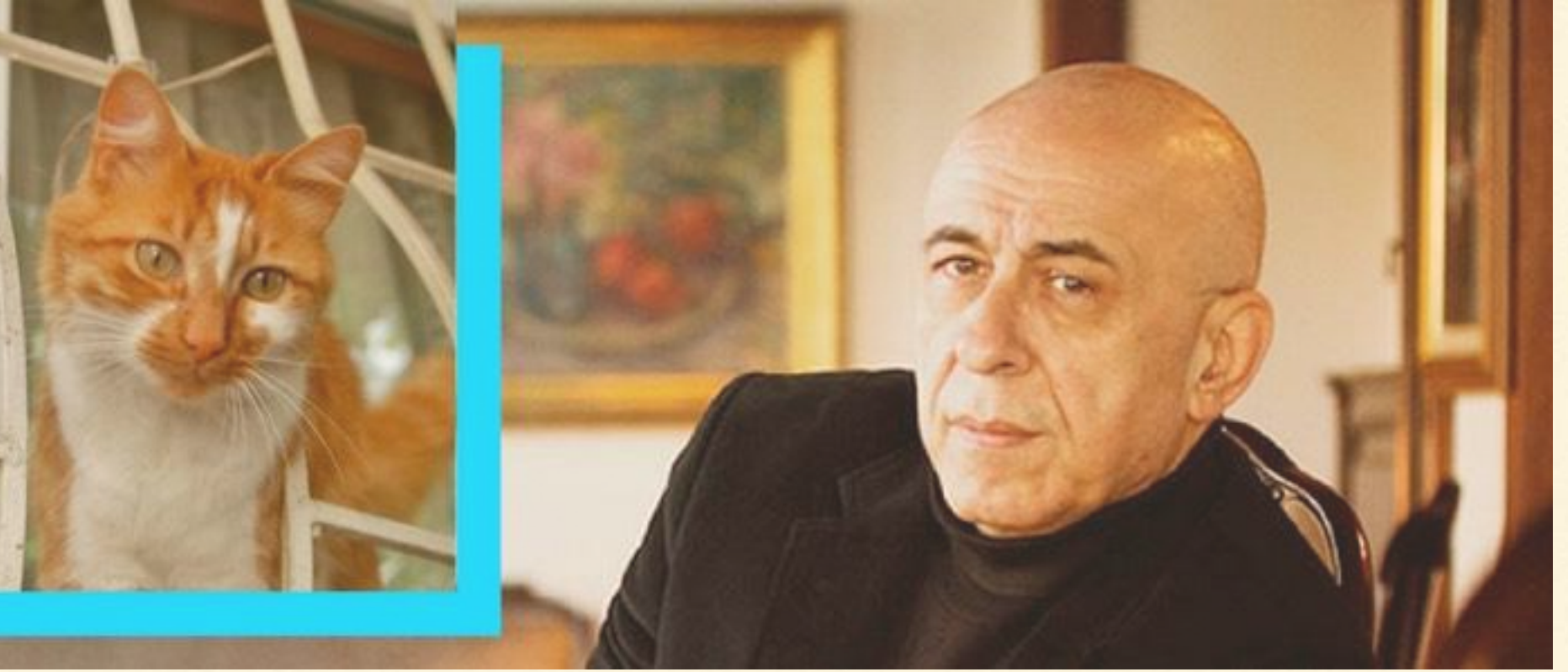
Bir tarafta bir hırs olmalı. Hayata tutunma hırsı belki de. Başarma hırsı. Çok örtülü olsa da vardır sanırım. O kadar derviş olmayı başaramayız. Çünkü antrenörlük yaparken sahanın kenarında kendimi tanıyamadığım günler oluyordu. O gol atılacak. Taktik öyle uygulanacak.

Sporcuya kan terlettiğim, kabus gösterdiğim anlar oluyordu mutlaka. Çünkü bir takımınız var ve kazanma hırsında yalnız değilsiniz. Onlar da kazanıyor sizinle beraber. Bir taraftan da hırsı hiç kabul etmeyen bir bünyem var. Çok iddialı biriyle tavla oynarım. Yense de eğlenirim. Hatta yenince daha çok eğlenirim.

“Bakele”de her sokaktan bir ses var. Size ilham veren yerler, kentler ve diyelim ki zamanlar...

Bir zaman mefhumum yok. Nerede, ne vakit eserse o zaman yazılıyor romanlar ve hikayeler. Ankara bana ilham verenlerin başında geliyor. İnsanları, binaları, caddeleri, arabaları, sosyal alışkanlıkları, sokak hayvanları, pazar yerleri, okulları, semtleri... Ankara işte. Samimi ilişkilerim. Taksiye binerim, şoförle ahbap olurum. Dolmuşta yanımda oturanla kardeş olurum. Hemen açarım kapıyı, pencereyi, artık ne varsa. Samimiyet hissediliyor. O zaman da “Korkacak bir şey yok” diyor karşınızdaki. “Camiye gidiyorum, dükkana bakıver” diyen bir adama dönüyorsunuz bir anda. Karşındaki de hırsız da olsa dükkana girmiyor, çünkü “Burayı bana emanet etti” diyor. Öyle bir duygu.

Mine Türkili

6

“Gündelik hayat, eğer onun lezzetinden nemalanmayı bilmiyorsanız, dehşet verici anlar silsilesinden ibarettir”

Ateş Canına Yapışsın değil sadece. Geber Anne!.., Kaptanın Teknesi, Lucky, Sandık Odası, Uzunharmanlar’da Bir Davetsiz Misafir, Zindankale de var. Bütün bu kitapların eşsiz yazarı Sezgin Kaymaz’ın fantastik edebiyatta, daha doğrusu korku ve gerilim türlerinde kimsenin yadsımadığı bir yeri var. Yazar aynı zamanda Ankaragücü hentbol takımının teknik direktörlüğünü yapıyor. Umuyorum ki bu söyleşi, onu biraz daha yakından tanımanızı sağlayacak.

Sizi korku gerilim edebiyatına getiren yolculuğun nasıl başlayıp nasıl geliştiği pek bilinmiyor...

Aslına bakarsanız hiç kimse nereye, nasıl geldiğini gerçekte bilmiyor. Sonradan çok sevdiğiniz, “Hayatımın anlamını değiştirdi” dediğiniz biriyle belki onun, belki sizin, belki ikinizin birden “Olmaz olaydı” dediğiniz bir olay sayesinde tanışmış, karşılaşmış olabiliyorsunuz. Bana göre, mutlak anlamda irade diye bir şey yok. Kainat sistematığının çökmemesini başka türlü açıklayamıyorum. O halde, yazmaya yönelmiş olmamı da kendi irademe, hür seçimime bağlamamalıyım. Gerçek anlamda neyi, kimi hür olarak seçmiş olabilirim ki? Hangi vakitte hangi ruh hali içerisinde

HER ŞEY ZIDDIYLA VARDIR
Üzüntü olmasaydı sevinç,
düşmek olmasaydı
kalkmak, kaybetmek
olmasaydı kazanmak
olmayacaktı. İlahi espride,
kimi zaman sen kazanırken
ben kaybedeceğim, kimi
zaman ben kazanırken sen
kaybedeceksin, kimi zaman
da ben hem kazanıp hem
kaybedeceğim. Bunda
ağlaşacak, yaka bağır
parçalayıp dövünecek bir
şey yok. Bir yerde ne
oluyorsa başka bir yerde de
o olanın tam tersi olduğu
için oluyor. Bunu görmek bu
kadar zor mu?

olacağını kim bilebiliyor? Ne zaman evet, ne zaman hayır diyeceğimizin şartnamesi nerede kayıtlı? Herhalde bizde değil. Fantastik edebiyat... Korku edebiyatı... Bu kapı bana nasıl açıldı? Bilmiyorum. Bir gece, alt katta oturan komşumuzun “Yeter artık!” deyip tavana süpürge sapıyla vurmasına sebep olmuşum. Gürültüden başı şişmiş adamın elinde süpürge sapına dönüşen bu sebep, Uzunharmanlarda Bir Davetsiz Misafir bitinceye ve sonrasında da ben anam babam usulü daktiloyu gözden çıkartıp bir bilgisayar alıncaya kadar sürdü. Bu yüzden Uzunharmanlarda Bir Davetsiz Misafir’i dikkatle okuyanlar, süpürge sapı ritmini duyabilirler. Daktilonun üstünde tepinmeye başladığım o meşum gece, edebiyat yapmak, edebiyatçı olmak gibi bir niyetim yoktu. İletişim’in o devirdeki editörü Can Kozanoğlu, buna “edebiyat” dedi ve yazdığım o şeyin türünü de “fantastik kurgu” olarak belirledi. Önceleri hoşlaşmamıştım o laftan, sonra sonra çok içim ısındı.

Yazarlık ikinci kariyeriniz. Dr. Jekyll’vari bir durum. Okumak, yazmak türünden uğraşlarla “öteki işiniz” genellikle birbirine zıt addedilir. Thomas Mann buradan yola çıkarak Değişen Kafalar adlı bir kısa roman yazmıştı mesele. Sizin için durum ne?

Kişinin evde yalnız başınayken yaptıklarıyla toplum içinde yaptıkları da birbirine zıt addedilir ama bunlar, o kişinin “Nasıl evde pijamayla gezip kaşınabiliyorum; sokakta da yapayım, dürüst olayım,” demesini makul kılmaz... Sporu sevmem; sporun beni sevmesi, bir tarafımı ve bir zamanımı ona ayırmama neden oluyor. Bu karşılıklı bir ilişki. Yazmak ise tamamen farklı. Onun beni sevip sevmediğini bile bilmiyorum. Tek bildiğim, ben onu seviyorum. Vaktimin, aklımın ve gücümün çoğu yazmaya ayrılmış vaziyette. Yazamadığım zaman bile yazıyormuş gibi yapıp bilgisayar başında oturmazsam huzur bulamıyorum. Spor ise agresif. İçinde kazanma tutkusu var. Kazanmak uğruna birilerinin kaybını dileme, hatta o kaybı planlama cingözlüğü var sporda. Üstü

“bizim takım” yorganıyla örtülmüş tutkulu, acımasız, yağması, çapulu, talanı, orgazmı ve tecavüzü bol bir savaş bu. Benim fitratıma da oldukça aykırı. Yazarlık yaparak bizim ülkemizde geçiminizi temin etmeniz çok zordur. Belki iki satır yazmakla kendini bilirkişi, uzman, evrensel tarihçi, her şeyin hükmüne ram edebilen bir ulvi şahsiyet sayabilenlerden olsaydım ikinci bir işe ihtiyaç duymazdım. Olamadım ve ek işe yazıldım; spor adamlığına... Bundan şikayetçi olduğum sanılmasın. Sporcuların hayat hikayeleri ilginç ve çok özel. Üstelik her biri benim en fantastik hikayemden daha fantastik. Malzeme bol.

Türk edebiyatı korku açısından bir çeşit “çorak ülke” sayılabilir. Bunu nasıl değerlendiriyorsunuz? Korkusuz bir millet miyiz, yoksa korkularımızı kurcalamaktan mı korkuyoruz?

Öncelikle “seçme” tespitinizi değerlendireyim: Biraz havalı olacak ama, türü ben seçmedim, o beni seçti. Ben sadece kendi okuyacağım romanı yazmak istiyordum, böyle bir tür çıktı. Türk edebiyatında kim kimi dışlıyor, kim kimi aşağılıyor, bilmiyorum, takip de etmiyorum. Hiçbir edebiyat dergisini okumuyor, kim kimi nasıl nitelemiş umursamıyorum, medyada kimin yıldızı parlamış, sallamıyorum. Benim bir tek kuralım var: Beğenmedimse o romanı okumam. Yazan ister Türk olsun, ister Fransız. Mina Urgan’ın sözüymüş; bir mektupkardeşimden öğrendim:

“Beğenmediğin yemeği yememelisin.” Hayır, korkusuz bir millet değiliz maalesef. Okumaktan acayip korkuyoruz. Yazmaktan ödümüz patlıyor. Beğenilmemek ve eleştirilmek korkusu canımızı alıyor. Böyle olunca kendi beğendiğimizi değil, “çoğunluğun” beğendiğini söylediği kitapları alıp okuyor ya da okuyormuş gibi yapıyoruz. Çünkü “onlar gibi” olamamaktan, daha doğrusu “birey” olabilmekten, kendimiz olmaktan da korkuyoruz.

Cinsellik ile korku ya da din ile korku arasındaki bağlantıları siz nasıl kurarsınız? Korku edebiyatının nihai olarak vardığı yer ölümle hesaplaşmaksa din ve cinsellik insanın ölümle hesaplaşmasına en çok olanak sağlayan alanlar mıdır?

Cinselliğin, işin içine tecavüz girmediği sürece korkulacak bir tarafı yoktur ama korkunun içinde bol miktarda cinsellik bulunur. Dinin de korkulacak bir tarafı yachter. Fakat korku kavramının içinde de bol miktarda din bulunur. İşte tıpkı bunun gibi. Önce korku imparatorluğunu kurar, sonra kurallarınızı dayatırsınız. Korku edebiyatının “ölümle hesaplaşmak” gibi bir nihai hedefi olduğunu bilmiyordum. Bir gün ben de sizinle hesaplaşıp bu tespitinizin ne anlama geldiğini sormalıyım.

Zaman kavramıyla oynayarak okurda kafa karışıklığı yaratıyorsunuz. Zaman kavramı edebiyatta ne kadar önemlidir?

Zaman, başlı başına hayatın kurucu unsurudur ama bütün hakiki kurucu unsurlar gibi o da gerçekte görülemez, kavranamaz, anlaşılabilir ve bilinemez. İnanılmazlığı da bu gizeminden kaynaklanır. Öte yandan, onu inanılır kılan yegane şey de zaten inanılmaz oluşudur. Bu son derece hoş paradoks, Kainatın Yüce Tasarımcısı'nın belki de en çarpıcı hediyesidir; ki ademoğluna görünmezi ve inanılmazı "Bir zamana kadar oynasınlar-oyalansınlar" diye hediye eden o Tasarımcı da işte bu yüzden "inanılmaz"dır ve O'nu inanılmaz kılan gizem, başlı başına inanılır oluşunun kanıtıdır. Edebiyata gelince... Yazar, isterse zaman kavramıyla ifrazatını kurcalayan bir Alzheimer hastası gibi oynasın, isterse kendince hiç dokunmadığını düşünsün o kavrama. Zaman onun içinde, satırlarının, cümlelerinin, harflerinin arasında hep var olacaktır, çünkü kendisi de bizatihi "zaman"ın içindedir. Hayatın kurucu unsuru olan bir kavramın edebiyat dışında kalması mümkün değildir.

Geber Anne!.. romanınızda, Tayfun annesini evde başkasıyla yakalıyor ve "Geber anne!" diyerek evden kaçıyor, bunun üzerine de annesi intihar ediyor. Geber Anne!'yi kurgularken, Freudyen psikolojik kuramlardan ne derece yararlandınız? Anlatır mısınız?

"Kurgulamak" ve ona göre yazmak gibi bir yeteneğim olmadığı, romanlarımı aklıma estiği zaman, estiği şekilde, estiği kadar yazdığım için hangi psikolojik kuramdan hangi ölçüde yararlandığımı ciddi bilmiyorum. Yararlanmışımdır. Bilmeden... Hayatında ilk kez ve de tesadüfen rodeo'ya giden bir seyirci, o gittiği gösterinin bir parçası olmak uğruna rodeo kitaplarını devirmeli midir? Yoksa sadece görüp gözlemleyerek bize oynaş tayların nasıl kementlenip nasıl düğümlendiğini, azgın atların nasıl dizginlendiğini anlatabilir mi? Bence anlatır. Dili "rodeo" kelimesini telaffuz etmeyi beceremese de. Tıpkı benim

dilimin “Oedipus Kompleksi” terimini telaffuz etmeyi beceremediği gibi...

Sıradan gündelik halleri birer korku unsuruna dönüştürdüğünüz hikayeleriniz var. Örneğin bütün üyeleri zayıflamak isteyen bir aileyi anlattığınız hikayenizde, zayıflama çabasının ne büyük bir yük olabileceğini görüyor insan. Demek ki gündelik hayat da dehşet verici bir anlar silsilesi olabilir...

Gündelik hayat, eğer onun lezzetinden nemalanmayı bilmiyorsanız zaten dehşet verici anlar silsilesinden ibarettir.

“Geleneksel Kömüş Günü Şenlikleri”nde lezzetle dehşet, mizahla eziyet, sevgiyle nefret, toklukla zafiyet iç içe ama onun okur kitlesinde de durum böyle. Okurken gülmekten fenalaşanlar da var, derhal ve çok şiddetli bir diyetle başlayanlar veya yapmakta oldukları diyetle son verenler de var.

İnanmayacaksınız, bana e-posta atıp “Sensin kömüş!” diyenler bile var.

Konuşma diliyle, gündelik hayatta kullanırken farkına varmadığımız bazı deyişleri ve argoyu kullanarak yazıyor oluyunuz, edebiyat dünyasına girme sürecinizi etkiledi mi?

Her ne kadar beni görenler suratsızın teki olduğumu düşünse de ben hayata hep gülerek bakarım. Bu duruşumu son derece kötümser, iç karartıcı denecek kadar karamsar, objektivizm adına günlük güneşlik bir anı bile rutubetli, cıvık tezekli bir kara

zindana çevirmeyi başarabilen, fazla mükemmeliyetçi oldukları için yaptıkları iyi şeylerin dahi farkına varamayan dostlarım da değiştiremedi şimdiye kadar. Kimse değiştiremeyecek. Ben gülerim. Suratıma bakmayın; kalbim ve gözlerim hep sıtırır. Hal böyle olunca her nevi çuvallamanın, acı sonun bir yerlerinde, çoğunlukla da “her yerlerinde” gülünecek bir şeyler görürüm. Ben gülüp dururken ademoğlunun kendine jilet atması, acı çekmesi tuhafıma gittiği için de suratım asık olur. “Yazar neyse yazısı da o olacaktır,” diyenler var. Belki doğrudur. Ben istediğim kadar bu fikre katılmadığımı söyleyeyim, yazdıklarım da benden bir şeyler, belki çok şey olacaktır. Misal; argoyu severim, dilim sık sık yakası bağı açılmadık kelimelere kayar, “ayıpçı” sözler söylemem gerektiğini düşünürsem hiç gözünün yaşına bakmam, söylerim. Demek ki Kaptanın Teknesi’nde söylemişim.

Kitaplarınızda, “Yaşamı sevmeyenler için ölümü sevmek kaçınılmazdır,” sözünün ağırlığı hissediliyor. Zindankale’de, rüya ve gerçeklikle birlikte kadercilik olgusu da ön plana çıkıyor. Bu zıt kavramlar arasında nasıl bir etkileşim var size göre?

Her şey zıddıyla ayandır. Zıddı olmayan şey, “yok” hükmünde olan şeydir. Gecenin karanlığı gün ışığının altını kalınca çizer. Ademoğlu, nedense elinde tuttuğu bıçağın bir keskin, bir de kör yüzü olduğunu, bugün gülse dün ağladığını, bugün ölse dün yaşadığını unutuyor. Oysa her şey zıddı

sayesinde vardır. Üzüntü olmasaydı sevinç, düşmek olmasaydı kalkmak, kaybetmek olmasaydı kazanmak olmayacaktı. İlahi espride, kimi zaman sen kazanırken ben kaybedeceğim, kimi zaman ben kazanırken sen kaybedeceksin, kimi zaman da ben hem kazanıp hem kaybedeceğim. Bunda ağlaşacak, yaka bağır parçalayıp dövünecek bir şey yok. Bir yerde ne oluyorsa başka bir yerde de o olanın tam tersi olduğu için oluyor. Bunu görmek bu kadar zor mu? Romancı gözüm, hayata insan gözümün baktığından daha farklı bakmıyor; biri ne görürse öbürü de aynısını görüyor. Aklına eseni yazan, ne zaman ve nasıl yazacağını dahi planlamayan biri olarak “Şu konuda eşşek gibi bir roman yazayım, millet saç baş yolsun. İçinde birbirine zıt şu karakterleri şey edeyim, şurası giriş, şurası gelişme, şurası da sonuç olsun. Hah, tamam! Şimdi de oturup noktalı yerleri tamamlayayım” demediğim, böyle bir plastik yetenek sergileyemediğim için zıtlıkları işlemişsem ancak “Kendiliğinden olmuştur da ondan işlemişimdir,” diyebiliyorum.

Ölümlerle birlikte evin boşalmasını, erimesini, çürümesini anlattığınız hikayenizin olağanüstü bir kısa film olabileceğini düşünüyorum. Bugüne dek hiç böyle bir teklif aldınız mı?

Çok teklif aldım, hepsi fos çıktı. Hak yemeyelim, İstanbul’da bir tiyatro grubu Geber Anne!..’yi oyunlaştırıp oynadı ama bana oyunun afişi dışında tek harfle olsun

akibeti hakkında bilgi vermedi. Oysa ben onlara izin vermiş, karşılığında da hiçbir şey istememiştim. Zindankale, TRT’nin iki ayrı döneminde iki ayrı yönetmen tarafından benim kifayetsiz senaristliğimle TRT kapılarına dayandırıldı, ancak her iki seferde de içinde ensest olduğu için “ayıpçı” bulundu, ters yüz edildi. Bunu da ben talep etmemiştim. O dostlar talep etmişlerdi, ben sadece izin vermiştim. Bir zamanlar eskiden Savaş Ay’la beraber çalıştığını söyleyen bir yönetmen beni ısrarla kovaladıktan sonra bir gün “Yahu, izin veriyoruz veriyoruz bir halt ettiğiniz yok. Boş yere debelenme. Senden de iş çıkmayacaktır,” dememe kulak asmadan Uzunharmanlarda Bir Davetsiz Misafir’i güçlü bir senarist grubuyla çalışarak ille de filmleştireceğini söylemiş, izni kopartmıştı. Yedi sene geçti, tık yok. Ben o kadar sene bir roman üzerinde çalışsam, sekiz tane Yüzüklerin Efendisi çektiydim. Epey ünlü bir yönetmenimizin de çok seneler önce Uzunharmanlarda Bir Davetsiz Misafir’i filmleştirmeyi arzu ettiğini onu tanıyan bir dosttan duymuştum. Hepsi o. Şimdi... Benim ne düşündüğümü boşverin. Siz olsaydınız ne düşünürdünüz?

Gülenay Börekçi

7

Sezgin Kaymaz'ın
kitapları

Son Şura

Şenlik başlıyor, kıyamet kopuyor, sevinç kuşları en yükseğe havalanıyor!

Opera, Çankaya Karakolu, Kumrular...

Yeraltının tekinsizleri, yerüstünün kırıkları, manyak doktorları, garibanları, haydutları, iyi polisleri, kötü polisleri, iyi kötü polisleri, eli maşalı akli karışıkları...

Yangın, hesaplaşma, hile hurda, çek senet, heyecan, neşe, acı mizah, olmadık aşk, hep aşk, ille de aşk.

Sezgin Kaymaz Sevinç Kuşları serisinin üçüncü romanı Son Şûrâ'da okurun tiryakisi olduğu kahramanların iplerini çözüyor; yerde gökte yıldız, kitapta kütükte kanun bırakmıyor.

İyiyle kötünün, umutla düşüşün sınırlarında kurduğu dili ve lezzetli üslubuyla Sezgin Kaymaz eski ve yeni okurlarının karşısında. Edebiyat karnavalına hazırlanın.

Deccal'ı tanımayanlara bir uyarı: Romanın içinde kırık bir jilet saklı!

GEBER ANNE!

Eski yayıncıların ilân dilinde “meraklı bir eser” diye bir kalıp vardı, “kitabın sonunu çok merak edeceksiniz” anlamında; Geber Anne! her yönüyle “meraklı bir eser”. Merak edilecek olaylar neler? Orası çok karışık: Otoriter anne Melek Hanım, baba Şükran Bey, oğulları Tufan ve Tayfun, köpekleri Sarı... İsmailoğlu ailesi bu kadroyla mutlu bir hayat sürerken... Sonrası karmaşık, komik, heyecanlı. Sezgin Kaymaz, ilk romanı Uzunharmanlar’da Bir Davetsiz Misafir’le başlattığı “fantastik eğlence”yi Geber Anne!’de başarıyla sürdürüyor.

Bugün Bize Kim Geldi

Sezgin Kaymaz ile Türkçenin merkezine yolculuk!

Matrak lakin vefakar, hırpani ve fakat cefakar, en hararetili yerinden, helalinden öyküler, mektuplar!

Derdi günü, işi gücü dil olan bir yazardan hallere, duygulara, insana, hayvanata dair bir edebiyat ziyafeti.

Cayır cayır evler, köpür köpür Hülya’lar, sinmiş ufacık olmuş önlüklü bebeler, koca koca kararları eline yüzüne patlayan biçareler...

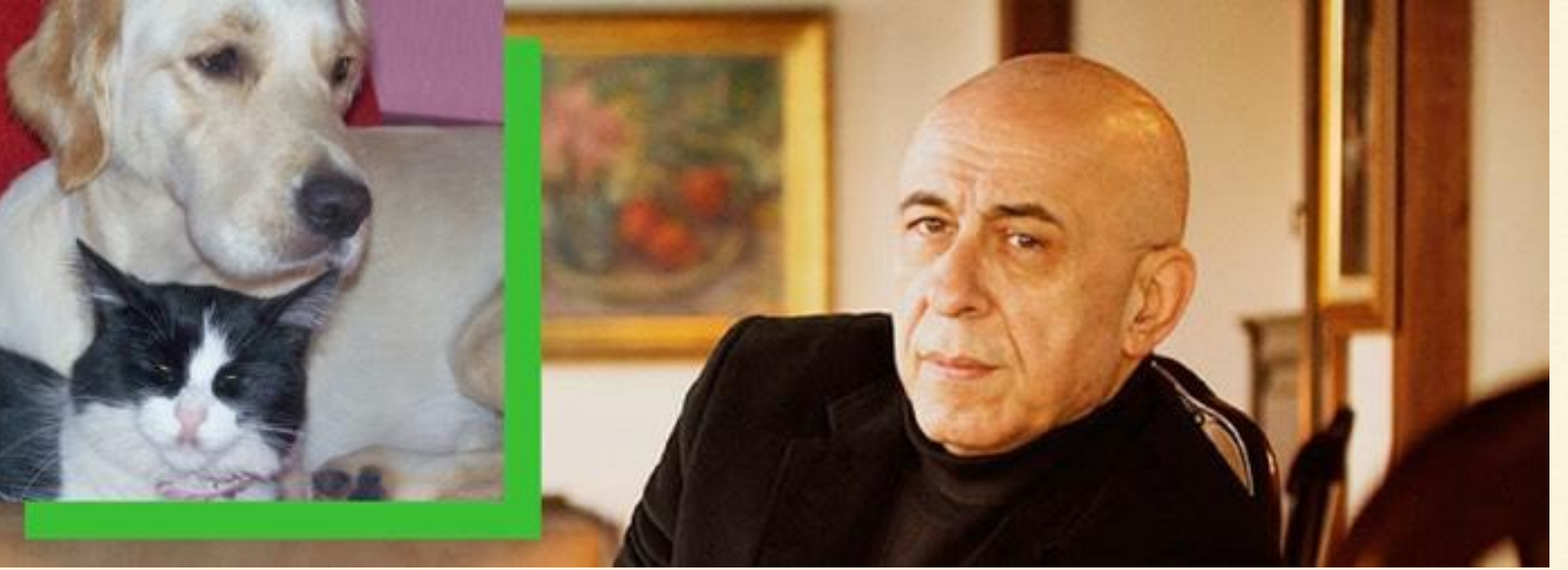
Halk ağzından derlemelerle, icat sözcük ve deyimlerle, bitmeyen enerji ve sürprizlerle bakın bugün size kim geldi!

Kısas

“O kadar çirkin ve yassıydı ki, mecbur kalıyor, gözünün ötesiyle bakıyordun soytarıya. Zila’daki ışık aşkını falan görmeye başlıyordun. İnsan aşkını, muhabbet aşkını, temas, meşk, hayat, uyku aşkını falan. Gördüklerini görmeden bakıyordun mecbur, o zaman da Seher’i falan görüyordun; Seher’in rahmindeki İrfan aşkını, kalbindeki Berna aşkını, Berna’daki Veysel aşkını, Veysel’deki Bayram aşkını, Edip’teki Kenan aşkını, Hayri’deki Şengül Abla - Yılgör Abi aşkını, Deccal’daki intikam aşkını, Uğur’daki Deccal aşkını, Gıyas’taki acı, Beyazıt’taki oğlan, Ayvaz’daki para, Sermiyan’daki nedâmet aşkını görüyordun...”

Sezgin Kaymaz’ın yazarlığını metafizik-paranormal ilgiler ışığında ele alanlar oldu, onun mizahına tutulanlar, yerliliğine dikkat çekenler oldu. Ama aynı zamanda aşk anlatıyor o. Olmadık yerlerden çıkan, olmadık yerlerde biten, olmadık aşkları... Kötülüğü anlatıyor. En kötüsünden kötülüğü. Acımasızlığı, nefreti, intikamı. Kötülük karşısında bilenen bir iyiliği, fedakârlığı -ve işte aşkı. Yine Deccal’in varlığıyla, onun hatırıyla...

Envai çeşit ürpertinin birbirine karıştığı bir roman.

Lucky

Sezgin Kaymaz'ın, kendi okurunu edinmesini sağlayan ve yeni kuşak yazarlarda fazla rastlanmayan hasletleri var. İnsanları, özellikle kaderin sillesini yemiş olanları, aşağıdakileri, kaybedenleri iyi tanıyor. Romantikleştirmeden, groteskleştirmeden resmediyor onları. Yazarımız hikâye anlatmayı ve kurgulamayı da seviyor Allah için! Mistik olmayan, bir bakıma o "insan iyiliğini" cisimleştiren bir gerçeküstü fanteziye dayanıyor çoğunlukla romanlarının kurgusu. Lucky, Sezgin Kaymaz romanının bütün bu hasletlerinin hakkını veriyor. Her şeyden önce, yine çok iyi işlenmiş insan manzaraları sunuyor. Taksiciler, hele orospular gibi, pek de "saygın" olmayan insanların iç dünyasını ve ilişkilerini gerçekçi ve eğlenceli bir muhabbetle aktarıyor. Yardımcı rollerde: Cinayet kariyerli bir özel şoför, kaknem kayınvalide, sinek kadar mide bulandırıcı bir kayınço...

Ama başrolde bambaşka "birisi" var: Bir köpek! Simsiyah bir doberman. Kayış gibi siyah, insan canlısı, müdanaasız, küstah ama tanıyanın yüreğine sokmak isteyecek kadar sevdiği kocaman bir doberman. Bir kız-köpek, bir şıllık. Lucky, konuşuyor, eyliyor, insanları buluşturuyor, onların gözünü açıyor, kaderlerini değiştiriyor.

Sezgin Kaymaz'ın bu romanındaki gerçeküstü öge, insanüstü (pardon, köpeküstü!) melekeler taşıyan bu köpek. Romanın Uzunharmanlar'da Bir Davetsiz Misafir'den, Geber Anne'den, Kaptanın Teknesi'nden öncekilerden bir farkı ise, gerçeküstü-fantastik ögenin (haydi Sezgin Kaymaz tiplerinden biri gibi konuşalım:) 'tabak gibi' aşikâr değil, belirsizleşmiş, hayal-meyal, hatta "normal" karşılanabilir" tarzda olması. Kaymaz'ın düzenli okurları açısından önemli bir yenilik bu...

Lucky'yi de eğlenerek, şenlenerek, derken hüznlenerek, sonlarına doğru da gözünüz yaşararak okuyorsunuz.

UZUNHARMANLARDA BİR DAVETSİZ MİSAFİR

Kiraladığı evde olup biten garip olaylardan ötürü ne yapacağını bilemeyen Musa, bir yandan olan biteni anlamaya çalışırken öbür yandan mahalle halkıyla tanışır. Üç kuşak doğma büyüme Ankaralı "Erzurumlu Teyze" ve kahverengi horozu Rıza, ürkütücü ve sahibi Beyabi, "baba adam" Kaportacı Kirkor, adı var kendi yok gizemli kadın Aspendos... Uzunharmanlar'da Bir Davetsiz Misafir hentbol dünyasının ünlü isimlerinden Sezgin Kaymaz'ın ilk kitabı. Yer yer komik, baştan sona eğlendirici bir roman.

Kün

"Ankara Çayı, bağına şefkatle basıp muhafaza ettiği sivrisinek larvalarını usul usul kabuğundan salıyor, evlâd-ı haşerattan dokunmuş vızıltı pikesini, ana avrat sövmüşmüş sövmemişmiş hiç aldirmeden civardan geçenlerin burun deliklerine, kulak memelerine doğru sallıyordu. Şımarık şımarık bahar müjdesi vereceğiz diye uçuşan kavak pamukları, terli enselere, çıplak alınlara yapışıp kaşındırarak milleti illet ediyordu. Börtü böcek antenini sallıyor, kıllı bacaklarını sıvazlıyordu. Danaburnu topraktaki tohuma, uçuç böceği yapraktaki bite, tırtıl yaprağa, solucan toprağa saldırıyor, peygamberdevesi alayına saldırıyordu. Çocuk yaşta beyaz bulutlar havai gökyüzünde uzun eşek oynuyor, kararsız tavırlarla kâh yavşayıp kış kışa sokuluyor, kâh gâvur görmüş gibi kopup birbirlerinden uzaklaşıyorlardı. Bahar gelmişti. "

Kün, yani 'Ol'... Neleri neleri olduran bir roman, Kün. Ölülerin daha da ölebildiği -ya da tam ölemediği-, cami imamıyla ateistin birbirini 'aydınlatabildiği', köpeklerin (hem de Konya ağzıyla!) konuşabildiği, el kadar oğlanın kendisine el kaldıranı haşat ettiği bir âleme kapı aralıyor. Şerefsizler şerefsizliğin gözüne vuruyorlar, 'iyiler' canını dişine takıyor, feleğin zarı hepyek de gelse bir bakıyorsunuz altı kapı alıyor.

Sezgin Kaymaz, kendine özgü üslûbu ve hâlesiyle, yine eğlenceli ve ürpertili bir hikâye anlatıyor. Anlattığı hikâyenin heyecanıyla anlatışın neşesi yine birbirini coşturuyor.

'Sıradan' denen insanların 'sıradan' denen hallerinin ve dillerinin usta yazarı, Angara'nın kıyısına, rengâhenk bir Konya dekoru kuruyor ayrıca - Eski Konya. Eski taşra yaşantısı... Sezgin Kaymaz'ın gizemine, mizahına, olay örgüsüne, anlatıcılığına tutulanlar kadar, 'yerliliğine' de tutulanlar yok mu? Kün, her zevke yetişiyor, her şeyi öldürüyor!

BAKELE

Sahneler ve mekanlar,
haller ve duygular, insan-
lar ve dil... Yumruk gibi
hikayeler en korunaklı
bölgelere iniyor,
savunmasız karanlıklarda
art arda şimşekler
çakıyor. Sezgin Kaymaz
gücünü nereden alıyorsa
orayı güçlendiriyor
okuyan 'İyi ki Türkçe
biliyorum' diye şükredi-
yor. Ağrıları hortlatan aşk,
tasma takıp ücralara
kapatılan vicdan, neyin
fısıldadığı sır, kum
taşında gizli şans...
Çareyi uzayda arayanlar,
özrü kabahatinden büyük
olanlar, küçük bir ekte
saklı hayatlar, yüz bin
seen beklenenler...
Zıtlıkların dengesi
korkusuzca kurcalanıyor,
gözyaşları ve kahkahalar
eşliğinde samimi ve sahi
bir serüven başlıyor.

Deccal'in Hatırı

“Bir çift ölü göz gözlerinin içine dikilmiş, öbür dünyadan
buna bakıyordu sanki. Ve ne kadar kibar konuşuyordu
ölü. Kılığına bak, ya otopark değnekçisi ya durak kâhy-
asıdır derdin; yüzüne bak, melek midir nedir; gözüne bak,
ölmüş de haberi yok yazık; hiçbir yerine bakmadan sırf
dinle, haber spikeri. Ve de ne kadar âşinâ geliyordu
Allah'ım. Ve maalesef nasıl da ürpertiyordu. ”

Deccal olmak, melek olmak. Ölü olmak, diri olmak. Hasta
olmak, sağlıklı olmak. Erkek olmak, kadın olmak,
eşcinsel olmak, başka cins olmak. O kadar ayrılar, o kadar
başkalar mı gerçekten? Bir bakın, bir düşünün bakalım.

Sezgin Kaymaz, hem tiryakilerine alıştıkları lezzeti yeniden
sunan, hem de hep yeni sulara açılan bir yazar.

Tekinsizliğin, şiddetin, “kötülüğün”, olağanüstünün ve
gündeliğin içinden hep sevinç kuşlarını havalandıran bir
yazar.

Deccal'in Hatırı'nda sevinç kuşları, koma halinin,
manyak doktorların, mafyacaların, polisçilik oynayan
polislerin, lubunyalının, haris rantiyelerin ve tabii her
zaman olduğu gibi, garibanların arasından havalanıyor.

Ateş Canına Yapışsın

Bütün sakinlerinin mutlu ve huzurlu yaşadığı Cennet'te,
Tanrı ilk insanı yarattı, adına da Âdem dedi. Onu yarattığı
toprağa kendi nefesinden üfleyerek can verdi, bu cana hem
iyilikten hem şerden, hem riyadan hem sadakatten koydu.
Ona güzel olan ne veriyse, bir o kadar da kötülük ekledi.
Sonra Cennet'teki tüm varlıklara dönüp Âdem'e secde
etmelerini buyurdu. Bu buyruğa karşı çıkabilecek kadar
kibirli tek bir Cennet varlığı vardı, o da Azazil'di. Âdem
gelene kadar Cennet'te kendi özünden bihaber, huzur
içinde yaşayan Azazil, “ilk insan”la mücadeleye girecek,

KAPTANIN TEKNESİ

Şen-şatır anlatılmış bir gündüz düşü. Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü'nde bir sınıf... Birbirlerine çok yakın iki genç kız ve onların dertsiz, tasasız dünyalarının ortasına düşen bir genç... Bu üçlü etrafında gelişen "fantastik" öykü, dolu dolu yaşanan üç günü anlatıyor. Öğrenci hayatının sebepsiz bir neşeye anlamsız buhranları arasında gidip gelen olağanlığı içinde gelişen olaylar sonunu merakla beklediğiniz bir serüvene dönüşüyor.

yaratılışında var olan ateş canına yapışıp İblis'e dönüşene dek bütün Cennet'e Âdem'den üstün olduğunu kanıtlamaya çalışacaktı. Peki ya bir çamur topağından ibaret olan insan, Cennet bahçesinin çiçeği Azazil'in aklına haramı düşürürse ne olacak? İblis mi insanı kandıracak, yoksa insan İblis'i Cennet'ten kovduracak kadar "şeytan" mı olacak? Sezgin Kaymaz yeni romanı **Ateş Canına Yapışsın'da**, insanlık tarihinin en eski anlatılarından biri olan "Cennet'ten kovuluş" hikâyesine can veriyor.

Sandık Odası

Sezgin Kaymaz'ın yeni romanlarını hasretle bekleyen okurları, bu kez ve ilk kez onun hikâyeleriyle buluşacaklar **Sandık Odası'nda...** Bir sırrı ifşa edelim: Bu kitaptaki hikâyelerin ortaya çıkmasında zaten biraz da okur parmağı var! Hafta başlarında, mesire yerlerinden dönüp de dairelerimizin iç karartıcı mesai atmosferine girdiğimizde, önümüzde içimizi açacak bir adet hikâye bulsak fena mı olur gibisinden istek parçaları yollayan okurlar gaz verdi bu derlemeye! Sezgin Kaymaz'ın romanlarında karakterlerin, uzun sohbetlerin, sürprizli kurgunun, neşe ve hüznün oluşturduğu çalgı çengi havasını, hikâyelerinde de oda müziğiölçeğinde tadabilirsiniz. Onun has motifleri: fizikötesinin ürpertisi... zalim kaderlerle, ince kederlerle sınıanan ruhlar... iyi insan cevherini ve yaşam muhabbetini illâ bulup çıkartan romantizm... ve tabii kara olmaya meylettiğinde bile şen bir mizah... Bu motifleri, zaman zaman içiçe geçirerek, zaman zaman ayrı ayrı

bezeyerek işleyen hikâyeler var **Sandık Odası'nda**.

Türkçe'nin, gündelik dili edebiyata taşımaktaki en usta yazarı, tutkulu anlatışını, kısa mesafelerde de sürdürüyor!

ZİNDANKALE

Korkunç bir rüya...

Kâbus. Koca koca insanlara yatak ıslattıran cinsten. Gündüz de zihne yapışan cinsten. Üstelik "dizi-rüya". Devam ediyor, geliyor; gizli kamera gibi geziyor görenin geçmişinde.

Rüyanın musallat olduğu insanlar: Kendini bildi bileli dedesiyle yaşayan, dağınık ve hafif şaşkın bir sigortacı genç adam... Annesi ve yatalak dayısıyla birlikte yaşayan, hışım gibi bir genç kız... Bir de tuhaf ihtiyarlar meclisi... rüyayı ve rüyanın musallat olduğu çocukları adım adım takip eden: Bir buzdolapçı, bir sağlık kabinci... kocaman, upuzun bir adam... sonra yine o: sigortacının dedesi...

Bütün bunların peşinde, şehir boyu kovalamaca oynayan bir gölge ve haylaz bir ışık topu.

Medet

"Yağlı Havilland ile boynunu, ensesini, kulak arkalarını kremleyip kokulandırmış, bol bol limon kolonyası dökünmüş, saçlarını taramış, Müesser'in kızı Şengül'e diktirttiği kendinden korseli pembe eteğinin içine zor bela girmiş, çorap lastiğini bulduktan sonra yardımına gelen bir kız evladı bile olmadığı için beceriksizce kendi etini budunu çimcire çimcire sütyenini takınmış, ondan sonra fanilasını, beyaz, kıvrık yakalı bluz gömleğini de giymiş, onun da üstüne pembe ceketini giyip گردانına sahte inci pembe kolyesini üç dolama dolayıp son olarak da çivi topuklu beyaz ayakkabılarını altları sulanmamış bahçe toprağı gibi çatlak ayaklarına geçirip misafiri beklemeye başlamış, o esnada da önemli bir eksiklik olduğunu fark etmişti: Kocası. Hâlâ ortalarda yoktu pezevenk. "

Hikâyattır... Müteahhitlere direnen köhne evin bahçesinde donakalmış gibi durup duran boy boy, cins cins köpeklerin mahalleliyi esir alan esrârı hakkında... 1970'lerin siyasi atmosferinde, kolej hentbol takımında oynayan fırlamaların bir turnuva dönüşü otobüs yolculuğunda yaşadıkları hakkında... Yediği içtiği ayrı gitmeyen iki arkadaşın kâbuslarından taşan korkunç evham hakkında...